

Петро Макаренко

***Відпалала
ватра***

Мена

«Домінінт»

Для виходу цієї збірки вирішальний фінансовий внесок зробив відомий меценат, палкий патріот України, людина щедрої душі, почесний громадянин Сосниччини Роман Васильович Солодаренко.

Суттєво допомогли також директорка Сосницького сирзаводу О.В.Скриль, місцеві підприємці В.М.Двойнос, Г.М.Давиденко, Н.О.Крючок.

Посприяли інші підприємці з Сосниці: О.В.Скляр, А.М.Шмотько, І.Л.Бідний.

Автор висловлює їм щиру та глибоку вдячність.

Макаренко П. Відпалала ватра / Петро Макаренко; комп'ютерн. набір та упоряд. Л.Холецька. – Мена : Домінант, 2020. – 190с.

Ця збірка нових поетичних творів автора складається з двох розділів. В першому розділі «Зорі вказують дорогу» розміщені ліричні вірші. Другий розділ «Так і було чи могло статися» вміщує гуморески та два жартівливі оповідання.

Від автора

Підступна біда коронавірусу змусила більшість людей частіше ніж звичайно перебувати на самоті, а це, безперечно, надало й мені надлишок часу для спогадів і роздумів про давні події, які траплялися на життєвому шляху. Щось неочікувано впливало з пам'яті, окремі згадки ставали перед очима давно забутими сйвами, бентежними звуками з мого дитинства, юності, молодості. Колись драматичне нині перетворювалось у віршах іноді на більш веселе і навпаки. Бо творчість часто буває імпульсивною, якийсь спогад ніби оживає і спадає зненацька на папір римованими рядками. Особливо це стосується ліричних віршів.

Не проходить непереборне бажання надолужити прогаяне в молоді роки. Хоча розумію, що створити ті вірші, які міг, мабуть, вже не доведеться, але намагатися мусив, доки живе в душі така потреба. Тим більше, що від самого процесу написання віршів досі отримую задоволення, стає приємно, коли моя скромна творчість приносить позитивні емоції землякам-читачам, моїм знайомим, сім'ї, онукові Богдану.

Також приємно, що ніхто з людей до кого я звертався не відмовили мені, чимало земляків різною мірою допомогли видати цю збірку.

Хочу щиро подякувати за вагому фінансову підтримку відомому благодійникові Роману Солодаренку, іншим небайдужим сосничанам, які відгукнулися і також фінансово посприяли виходу цієї збірки.

Велика заслуга у підготовці нової книги належить провідній методистці Сосницької централізованої бібліотечної системи Лідії Холецькій, яка якісно зробила комп'ютерний набір, макетування та оформлення видання, за що я дуже вдячний.

З такими почуттями та хвилюванням виношу на суд моїх прихильників і майбутніх читачів цю нову збірку «Відпалала ватра».

***Зорі
вказують
дорогу***

Перший розділ

Лірика

Собі на ювілей

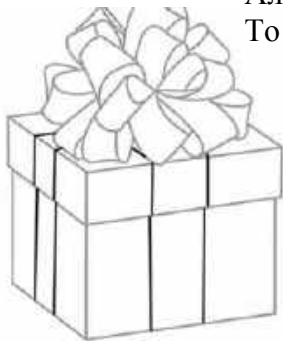
(замість прологу)

Не хочу власних ювілеїв,
Вони здебільше вже сумні,
Бо так нагадують алею,
Де ледве світяться вогні.
 Завершує алею темінь,
 За нею теж здебільше мла,
 Не варто думать на цю тему –
 Ідея іншою була.

Чого досяг чи не досяг ти
За весь життєвий цей маршрут,
Чи ювілею свого вартий,
Чи, може, марно скнієш тут.
 Про це розкажуть твої діти
 Й онуки, якщо вони є,
 І будеш тихо ти радіти,
 Що Бог насагу ще дає.

Колеги скажуть своє слово,
Похвалять – ніби є резон,
Прикрасять успіх випадковий,
А завтра буде, як було.
 Почуєш компліменти зайві,
 Які ти сприймеш про запас,
 Хоча вони були реально
 Для тебе - ще лише аванс.

Мій ювілей звичайним буде,
Події йдуть немов у сні,
Але коли вітають люди –
То стає радісно мені!

Обрис життя

З рук щастя випорхнуло. Все –
Так неочікувано, раптом.
А доля обрис нанесе
Штрихами на уявну карту.
Відчують нинішнє й минуле
Окремі люди найрідніші:
І час зигзагом промайнулий,
Й пунктир останній, сум і тишу.

Пісня про Вільшане

Хати між вільхами сховались,
Щасливі люди там були.
Село – Вільшане називали,
Весною скрізь сади цвіли.

Приспів:

Коли села в житті не стане,
Сльоза впаде на дно ріки,
А ти зостанешся, Вільшане,
Я сподіваюсь, на віки!
Мокрець, Вовчок, а ще Сахново –
Ці давні назви збереглись,
Тому село не випадково
Ми нині любим, як колись.

Приспів.

Багато літ село існує,
Воно в серцях людей завжди,
Вільшанці дружно тут працюють,
Гостей запрошують сюди.

Приспів:

Коли села в житті не стане
Сльоза впаде на дно ріки,
А ти зостанешся, Вільшане, } *двічі*
Я сподіваюсь, на віки!

Відпалала ватра

Запалала ватра жовтими вогнями,
А димок без вітру постелився вниз,
Ти мене привабила спілими вустами,
Нас сховав надійно таємничий ліс.

Постіль пахла щастям, квітами, травою,
Розляглась довірливо навкруги земля,
І зовсім не ватрою – я зігрівсь тобою,
Бо ти ще гарячіша за вогонь була!

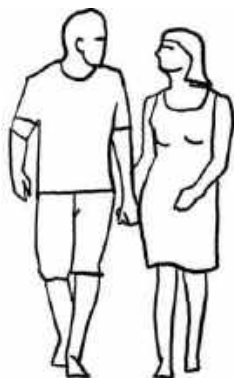
Підкладав я дрова правою рукою,
Лівою міцніше тебе обіймав,
Тихо дим куйовдився далі над рікою,
А вогонь між нами все палав, палав...

Догоріла ватра якось непомітно,
Хоча ще обійми теплими були,
Темрява повисла у дерев на вітах,
Розбудив нас холод рідної землі.

І стежина з лісу вся була нерівна,
Запетляла зашморгом, не туди вела.
Стала ти кріпачкою, хоч була царівна
Нашого красивого давнього села.

Ми зійшли на міст, де обом вже тісно,
Цей місток назавжди нас чомусь розвів,
Солов'ї прощальну заспівали пісню,
Розбрелись ми мовчки не знайшовши слів...

Коли будем в лісі наодинці потім,
Позирнем на небо, глянемо униз,
Нагадають ніч ту, може, як захочуть,
І сліди від ватри, і самотній ліс.

Польоти у снах

У сні між зорями літаю –
Самотній в космосі політ.
Подовгу там чомусь блукаю
Серед незвіданих висот.
 Величні зорі зустрічали
 І зверхньо, й холодно в імлі,
 Примусить мене намагались
 Забуть дорогу до Землі.
Краса навколо неймовірна,
Тому притягує вона
До себе міцно і постійно
Ця задзеркальна сторона.
 Серед галактик неозорих
 Собі зробив я відкриття:
 Оці байдужі з виду зорі
 Причетні до мого життя.
І почуттів тут перепади
Не відчуваю ні на мить,
Між діамантових каскадів
Мій корабель вперед летить.
 Немає з ким поговорити
 Хоча до цього я вже звик.
 Мовчазний слід метеоритів
 Накреслив шлях в буремний вік.
Це догорають метеори
Не долетівши до Землі,
У сфері ніби-то прозорій –
Великій, водночас малій.
 Роблю сміливі піруети,
 Розбитись зовсім не боюсь,
 Коли побачу всі планети,
 Тоді додому повернусь.

А зорі сяяли й світили,
В безмежжі нікуди спішить,
Я хочу, щоби залишились
Яскраві спалахи в душі.

Далеке дитинство

Височеними були навкруг дерева,
Коли світ малим я пізнавав:
Кіт тинявсь завбільшки з лева,
Уявлявся морем сільський став.

Незорим цей ставок здавався,
Вулиці широкими були,
Часто вдома півника боявся,
Де кущі бузку в саду цвіли.
Аромат бузковий п'янить душу,
Спогад його здалеку приніс,
Витирати очі свої мушу
Я від неочікуваних сліз.

У селі з ровесниками часто
В клубі ми дивилися кіно
І було оте дитячим щастям,
Мене ще наповнює воно.

Сонце гріло наші босі ноги,
А бувало, що і дощик мив –
Коли ми стояли край дороги,
З паші виглядаючи корів.

Зорі дивували вечорами,
Що дивились з неба на село,
Досі відчуваю руки мамі,
Як же тоді затишно було!

Але повертає у реальність
Місце, де з кущів з'явився ліс.
Не побачу там вже тата й маму,
Бо стуманився знову зір від сліз...

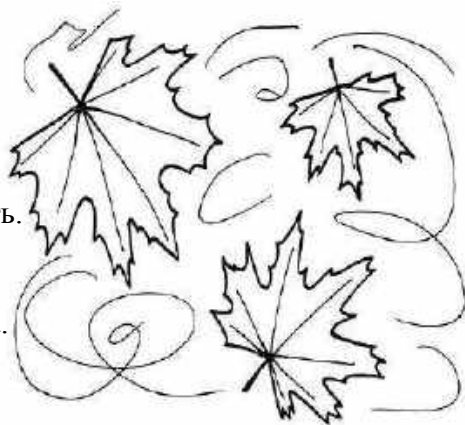

Пора теплої осені

Запалив світанок прохолодний
Сутінкову дати далечінь
І на шибку прихилив сьогодні
Ту, що вчора з вишні легку тінь.
Обрій незабаром прокидається,
Ранок вже у вікна загляда,
Сонце соромливо усміхається,
«Мружиться» на Убеді вода.
Осінь вирушає несміливо
По сухій стежині польовій,
Ще чекаю я від неї дива
Й здійснення своїх колишніх мрій.
Час іде. Його не зупинити,
Сонечко ласкаво пригріва.
Одиноких бджілочок на квітах,
Пахне димом осені трава.
День минає у яснім промінні,
Вечір поспішає з далини,
Перетворить дійсність цю осінню
У спокійні і тривожні сні.
Смуток опускається на місто
І каштанів чути перестук,
Тротуари вкрило жовте листя
Традиційним кольором розлук.

На порозі осінь

На порозі осінь...
Вона мене просить
В серпні ще до лісу завітать.
Перше листя в'яне
Жовте та багряне,
Все навколо щемом огорта.

Тонкі павутинки
Без перепочинку
Навели вербиченьці красу.
Ранком прохолодним
Вчора і сьогодні
На себе нанизують росу.
Висохнуть сльозинки
Вдень і павутинки
Знову у повітрі полетять.
Осінь зустрічаю
В лісі, що був гаєм,
Із колишнім щирим почуттям.
Клен міняє колір
І вода прозора,
В озері поникла осока.
Хутір виглядає,
Він мене вітає
Крилами старого вітряка.
Ця майбутня осінь
Роздуми приносить,
Ось вона спинилася на мить.
В затишній долині
Грона горобини
Душу схилювали мимохить.
Осінь на порозі...
Серце у тривозі,
А в очах з'явилася печаль.
Виросли лелеки,
У краї далекі
Відлітатъ зібралися, на жаль...

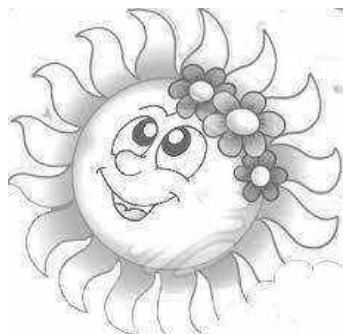
Літо

Промінь цятками позначив
Ліс, галявину малу,
Де швидкий із сонця зайчик
Бігав та щипав траву.

Зайчик цей непосидючий
Жартома звис на гіллі,
Веселитися став дужче,
Знов стрибає по землі.

Літо тепле, як уперше,
Вгору рветься ніби птах,
Небо сонце міцно держить
У засмаглих вже руках.

Сонце зверху ніжно гляне
Крізь лаштунки голубі,
Літо! Хочу я розтануть
Непомітно у тобі!...

Лагідна осінь

Пора надходить з натяком скорботи,
Ріка ніби завмерла восени,
А береги жовтаві та самотні
В безлюдді тихім бачать свої сни.

Прозорі води більше не хлюпочуть,
Де мій онук купатися любив.
І дивляться прихильно в мої очі
Небес безкрайніх очі голубі.

Димами вогнищ край мій не розгнівиш,
Терплячу осінь в темряві ночей,
Продовжується вересневе диво,
А сонце вдень по справжньому пече.

Терпець урветься в осені раптово,
Холодним сипоне вона дощем.
Хоча її в покинутій діброві
Чекати теплу марно будем ще.

На радість нині сонячно надворі,
Ночами лише холодно стає.
Яскраво світять невисипущі зорі,
Бо місяць знову спати не дає.
Далекі згадки з юності приносить
Забарвлена принадно далина,
В душі моїй залишиться невдовзі
Ця осінь і привітна, і сумна.

Круговерть природи

Жовтизна палає по діброві
І з дерев спускається униз,
Згадки в мене будить вона знову
Про події, що були колись.
Ми тримались за оцю берізку,
Коли ще була вона мала,
А тепер від неї ти не близько,
Бо давно поїхала з села.
Листя шелеснуло сумовито
Й сипонуло на суху траву,
Ледь заворушилося під вітром,
Заснувало ковдру, мов живу.
Круговерть природи незворушно,
Повертає на зимовий час.
І тіла людські і їхні душі
Хоче знов зістарити у нас.
Зупинився зранку біля саду:
Хоч запал вже юний майже вмер,
Та душа моя ще непідвладна
Оцьому старінню дотепер.
Щемно захвилюється знов серце
Від осінніх барв і жовтизни,
А мені запрагнеться не вперше
Ще здолать дорогу до весни...

Осінь дивовижна

Дивними світила кольорами
Осінь із найближчого ліску,
Берег випинався під мостами,
Обнімав впокорену ріку.

Осінь намагалася продовжити
«Бабиного» літа благодать,
Дні погожі стала вона множить,
Настрою для серця додавать.

Радують берізки знову очі,
Що тримають листя на собі,
Небо ублагати дуже хочуть,
Щоби сліз не лило у журбі.

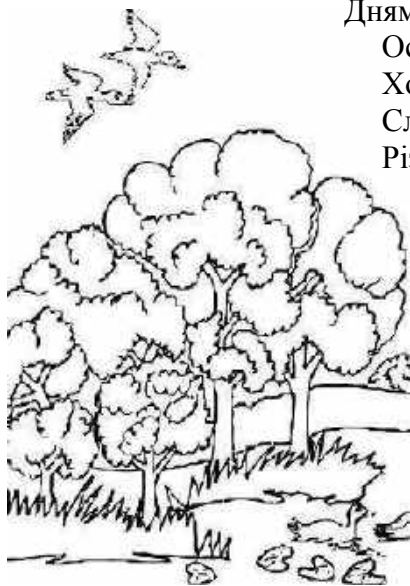
Сонце і поблажливо, й прихильно,
Мружачись дивилось з висоти,
Зрідка лиш ховалось за хмарини,
А за обрій не хотіло йти.

Та тумани нишком зазбирались
Виповзти на луки й на шляхи,
Вкутати надійно готувались
Всі дерева по самі верхи.

Це усе попереду ще буде –
А сьогодні осінь не спішить,
Хай ще насолоджуються люди
Днями золотими для душі!

Осінь задоволено сміється,
Хоч злітає лист календаря,
Слід лишає у моєму серці
Різнокольорова ця пора.

Гляне на прощання небо скоса,
Скоро оповіє все пітьма,
Вийдемо шукати зранку осінь,
А її вже теплої нема...

Буде осінь у безлистих нетрях
Потай обливатися слізьми,
Там вона стривожена уперто
Прагне заховатись від зими.

Пізнє побачення

Ще листя сухо шепотіло
Вночі в самотньому саду,
Воно дізнатися хотіло,
Як я до тебе знову йду.
 За мною місяць повний нишком
 Побіля саду прокрадавсь,
 У цій нічній осінній тиші
 Він все побачить намагавсь.
Нарешті зустріч – ти з'явилась,
Хоч збігли молоді літа,
За хмарку заховався місяць
Й надовго залишився там.
 То він уникнув бути свідком
 Цілунок нашого в саду.
 І вітер зупинивсь на хвилику,
 Дроти теж більше не гудуть.
Приємно зустріч здивувала,
Де сльози радості були,
Вона ту пору нагадала,
Коли сади оці цвіли.
 Час зупинився непомітно,
 Певно на яблуні заснув.
 Ти була ніжна і привітна
 І я, мабуть, теж гідним був.
Знов місяць засвітив сміливо,
А вітер звістку скрізь поніс,
Лиш листя більш не шелестіло,
Змокріло від роси та сліз...

Літак у небі

У небі високо літак,
А на душі спокійно так,
Хтось полетів до свого щастя,
Про це здогадуюсь я часто.
 Літак маленький в далині
 І неспокійно вже мені:
 Чи мрії давні не збулись,
 Чи не та радість, як колись?
Зникає з обрії літак,
Щось, мабуть, у житті не так,
В чергове пережив ту мить:
Чому не зміг тебе зустріть?
 Була ти гарна й молода
 Та збігла у Десні вода,
 А квіти, як тоді цвітуть,
 Хоча ти десь, а я все тут.
Згадав тебе я отаку,
Могла ти бути в літаку
І хтось чекає, певно, там,
Обніме й скаже: - Не віддам...
 У небі високо літак,
 А на душі бентежно так,
 Кудись він знову полетів,
 Лиш слід на пам'ять залишив.
Багато доль кудись летить,
Знов я задумався на мить,
Дивлюсь у небо на літак:
Могло все статися не так...

Новорічний роздум

Всі ялинки стурбувались
Й сосни рівнобокі,
Бо дерева вимічають
До Нового року.

Зажурилася ялина –
Новоріччя близько,
З розпачу, немов сльозини,
Дві зронила шишки.

Рік тому її сусідку,
Що шуміла поблизу,
Спланував чиновник влітку:
- Цю на площу відвезу!

Не забувся... І у грудні
Затрусилась від пили,
Стогне дерево нечутно,
Як в прицепі вже везли.

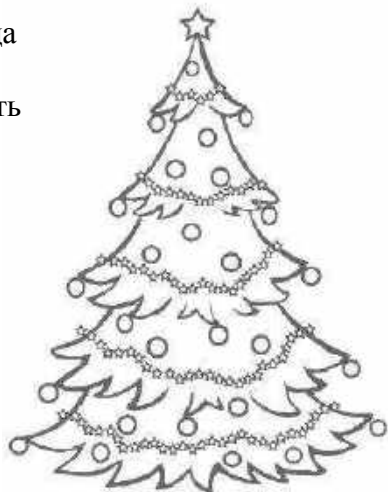
Хоч поставили в прикрасах
Й повно тут людей бува
Та сприймається не зразу,
Що ялинка – нежива...

Загубили її в лісі –
Залишився лиш пеньок,
Буде ще нагоди більше
Для озонових дірок.

У душі собі бажаю
Пропозицію почуть:
Для недовгої забави
На каркас гілки вдягнуть.

Бо дерева нищить шкода
Повсюдно й багато
Тож із осадом приходить
Новорічне свято.

Зажурилася ялинка –
Новий рік знов близько,
З розпачу немов сльозини
Падають знов шишки.

Посміхалась осінь

Щиро посміхалась тиха осінь,
Сонечко проміння розкида,
Осінь його в пригорщах приносить,
В озері виблискує вода.

Промені навколо розсіває
Вересень дбайливо для людей,
Прикрашає всі дерева в гаю,
Справжнє літо «бабине» іде.

Веселіє сонце і радіє осінь,
Сяйвом перепоовнена пора,
Вересень пильнує її досі –
Хоче, щоби жовтень не забрав.

Щемом тоді й легкою печаллю
Душу він наповнить мимохить,
Віднесе тепло в заморські далі,
Згадка лиш натомість прилетить.

Буде зігрівати згадка серце
Довго у зимові холоди.
Ждатиму, що осінь вже не вперше
В променях прилине знов сюди.

Аж після зими, весна і літо
Швидко прошумлять, немов у сні.
Можу нині я, мабуть, відкритись –
Осінь до душі найбільш мені.

Минає літо

Сміється сонце на початку літа,
Бо червень розпочав свою ходу,
Я згадую про те, що пережито
І думаю, що завтра віднайду.

Спекотний червень линув у промінні,
Чомусь дощами край мій обділив.
Він безтурботно Сосницю покине
Слідами пересохлої землі.

Вже липень налітає норовистий,
З небес вітри і дошки приніс,
А дні то мокрі йшли, то променисті,
Запрошувать почав у гості ліс.
А потім став і липень вже колишнім,
Помітно скоротивши літні дні,
Незвично онімів весь ліс від тиші,
Бо ночі затягнулися сумні.
Наблизився останній місяць літа.
Що він мені цьогоріч принесе?
Шепоче серпень серед пізніх квітів:
- Минуло літо, як минає все...

Весняне пробудження

Запалило сонце обрій
Так, аж він почервонів,
Передбачило, що добрі
Будуть всі найближчі дні.
Перші промені збудили
Ніч і кинулась пільма
Утікати полохливо,
В яр поплентався туман.
Ліс прокинувся раптово,
Охопив село кільцем,
Невідомо, яким словом
Описати диво це.
Пташки весело співають,
Славлять вранішню красу,
По моїм селу й по гаю
Звук пробудження несуть.
Тому радісно й святково
Зустрічаю я весну,
Повертає вона знову
Мене в юність чарівну.

Шлях до волі (філософсько-абстрактне)

Наважився тато
Сину повідомить:
- Матимеш багатство –
Можеш втратити совість.
 Знайдеш жінку гарну –
 Не спіши радіти:
 Втратиш тоді тяму,
 Будеш все терпіти.
Істину пізнаєш –
Хоч це дуже важко,
Віру тоді втратиш,
Може здолать пляшка.
 Коли втратиш все –
 Не вини в цім долю.
 Дійсність принесе
 Тобі, врешті, волю...

Зима лікує

Щось на душі – мов на дорозі:
Грязюка, колії криві.
І серце в неясній тривозі,
І сподівання ледь живі.
 Немає сил сказати «Годі...»
 Оцюму настрою мені,
 Бо листопадова погода
 Згасила сонячні вогні.
Але сніжок до ранку випав,
Трималось сонце за гайок.
А ранок вже мене покликав
Зробить в замети перший крок.
 Знов оптимізм мене бадьорить,
 Гнітючих дум більше нема,
 Зуміє вилікувать скоро
 В халаті білому зима.

Бажана повінь

Осіння Убідь зажурилась,
Немов прийшла якась біда.
Був час – ріка неслась бурхливо,
Була нестримною вода.

Стається це лиш при розливі,
Не кожний рік таке було:
На Убеді з'являлись хвилі,
Що виривали з рук весло.

У думках досі річка лине,
Безсилі стримать береги,
По луках і по всіх долинах
Робила повінь навкруги.

Недовго так вона гуляла,
Потрохи сили утекли,
А їй здавалось цього мало,
Бо вишні тільки зацвіли.

Ріка верталася повільно,
Лишала піну на кущах,
Для трав очистила низини,
Рибалив рибу крупний птах.

Стислась знехотя у русло,
Немов потрапила в полон,
Їй радо дякували бусли,
Що скрізь бродили за селом.

А зараз Убідь заростає...
Самотній берег затаївсь.
Хоч спить ріка, снів ще немає
Про новий бажаний розлив.

Можлива повінь збудить тишу
І вміє сонні береги,
Коли по пояс, а то й вище,
Заздалегідь впадуть сніги.

Відрізок життя

(філофсько-сумне)

Нове з`явилося життя –
Не помічаєм або звикли,
Що смерть уже розпочала
Відразу свій жахливий відлік.
 Бо між народженням та смертю
 Накреслила відрізок доля
 І буде все життя уперто
 Нав`язувати свою волю.
Відрізок в кожного окремий,
На ньому радощі й жалі,
Чи буде світлий він чи темний –
Ми слід лишаєм на Землі.
 Якщо життя не склалось зовсім,
 Пішли всі плани шкереберть –
 Підіб`є підсумок холодний
 Байдужа й незворушна смерть.
Коли по совісті зміг жити
І був завжди ти молодець,
Закономірність не змінити –
Відрізок має свій кінець...

Барви осені

Осінь небесами тихо сяє,
Спомин павутинкою летить,
Гай щоденно кольори міняє
І стає гарнішим кожну мить.
 Швидкоплинна осінь ятрить душу,
 Не дає вночі мені заснуть,
 Згадувати знов минуле мушу –
 Те, що вже повинен я забуть...
Сподівання ті, що не забулися,
Вчинки, яких ніби не було,
Докором спадає з дерев листя,
Дивиться осудливо село.

Завтра знов до лісу попрямую,
Щоб відчути всю його красу,
Як в душі її там збережу я,
То собі додому принесу.
Тепла й дивна осінь золотиста,
Я, мов зачарований стою,
Всипаний опалим жовтим листям,
Що сховало молодість мою.

Зорі вказують дорогу

Зорі вказують дорогу,
Повний місяць впливає,
Всі невдачі і тривоги
В безгомінні цім зникають.
Звична прохолода жовтня,
Листя сиплеться нечутно
І безшумно тіні ходять
Там, де ми хотіли бути.
Освітив місяць стежину,
Зорі теж яскраво сяють.
Знаю, ти прийти повинна,
Але марно виглядаю.
Аж до ранку так чекав я,
Вже і місяця не видно,
Зустріч ця не відбулася,
Яка так була потрібна!
Зорі гаснуть, ніч минула,
Заховались сірі тіні,
Що ти шлях сюди забула –
Мабуть, я у цьому винен.
Посвітліло швидко небо,
Прокидається день білий,
Чому я не біля тебе –
Може, стане зрозуміло...

Нічний туман

Туман дерся на дерева,
Розлягався на гілках,
Потім вниз спустився з клена
На зволожений вже шлях.
 Покотився по дорозі,
 У долину завернув
 І стомившись, у знемозі,
 Там скуйовджений заснув.
Вітерець легенький стиха
Цей туман затормосив,
Жартома навколо бігав,
Скуб його з усіх боків.
 Спересердя туман рушив
 Із долини на поля,
 Ледь спіткнувся біля груші,
 Що лани ці стерегла.
Так бродив скрізь усю нічку
Неприкаяний туман,
Ранком вирушив за річку,
Був отут - і вже нема.
 Сонце блиснуло раптово,
 Вітер радісно літав,
 Проказав чарівне слово
 І туман мов сніг розтав.

В гості до зими

Цього року зовсім не спізнилась,
Своєчасно зимонька прийшла,
Сипонула снігом білим-білим
Для початку - на краю села.
 Потім по вузькій дорозі рано
 Сіяла, заходячи в село,
 На снігу сліди свої старанно
 Вкрила, мовби їх і не було.

Одягла нові святкові шати
На ліси й навколишні сади,
Побілила дах старої хати,
Радість принесла зима сюди.
Лагідно і щиро зима хоче
В гості ще до лісу запросить,
Настрій мій покращити морозцем,
Принести бадьорість мимохить.
На полях, на луках і повсюдно
Розгорнула білі килими,
Щоб ходити людям було зручно
В гості до привітної зими.

Не випадковість

У сні ти знову завітала,
І шепотіла щось беззвучно
Біля ріки, де буйні трави,
Де ми стояли вдвох на кручі.
Хотів важливе щось сказати
Тобі, але вуста знімили,
А серце билося так часто,
Як сонце блискало на хвилях.
Прокинувся, хоч було рано,
Згадав тебе у сні недавнім
Липневий радував світанок
І ніс забуті сподівання.
І ми насправді вже зустрілись
У центрі міста, випадково.
Тепер щасливо говорили,
Була тривалою розмова.
Коли згадаю зустріч дивну
І твої очі, й тепле слово –
Я знов у роздуми порину:
Все трапилось не випадково...

Знайомий ліс

Вже став відчуженішим ліс,
Бо жовтень сутінки приніс,
Їх листопаду передав,
А той всі барви приховав.

Лиш зрідка видна жовтизна,
Ще очі радує вона,
На мовби поріділий ліс
Так мало з листячком беріз.

Докучливо й невтомно вітер
Хитає потемнілі віти
На всіх деревах і кущах,
Вгорі від туги крикнув птах.

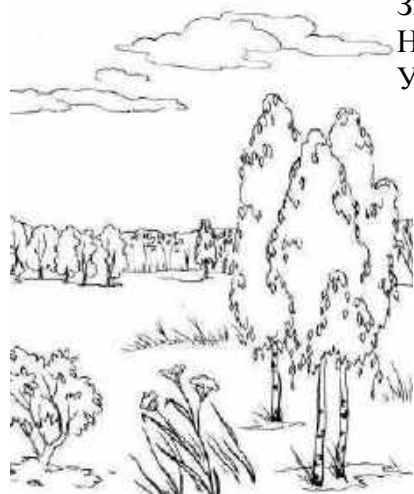
Опале листя вже зів'яло,
Незатишно від цього стало,
Неначе ліс увесь збіднів
І розгубився, й посумнів.

Є ще темно-зелені сосни,
Які на вітрі ніби стогнуть,
А шишки падають униз,
Гойдається в задумі ліс.

Він ще умиється дощами,
Зимою впевненішим стане,
Світліше буде навкруги,
Коли лежатимуть сніги.

У сні мені осінній ліс
Знайомі запахи приніс,
Найбільш приємно в нім ходити
У пору «бабиного» літа.

Хоча люблю я ліс завжди,
Як він покличе – йду туди.
Мені своїм він став до сліз,
Знайомий здавна близький ліс.

Теплі згадки

Вітрець ласкаво обнімав
Тебе дбайливо,
І дощик часто цілував
Таку щасливу.

Ти граціозна і струнка,
До всіх привітна,
Пила водичку із струмка
Секотним літом.

Проміння личко не пекло,
А завжди гріло,
Сонце здивоване було
Красивим тілом.

Таким пасують моди всі:
І максі й міні,
Тебе у повній цій красі
Я бачу й нині.

В тому маленькому селі,
Що вже згасає,
Колись наївні ми росли,
Тепер це знаєм.

І мрії скромними були,
Такі й потреби,
Не цінували – хоч могли,
Красу під небом.

Це розуміння надійшло
В життєву осінь
І я по крихті те тепло
Збираю й досі.

Коли самотньо я ходжу
Осіннім гаєм,
Згадую молодість свою
Й тебе згадаю.

Почуття

Листки з дерев униз летять,
Стає цей сад все більше диким,
Зміліло давнє почуття,
Яке здавалося великим.

Вже так давно не бачив я
Лице знайоме синьооке,
В минулім всі побачення
І почуття колись глибокі.

Ти десь в далекому краю,
Давно сюди не поверталась,
Лиш звістку подала свою,
Від цього краще нам не стало.

Лелеки хочуть відлітять,
Скидає осінь листя з вишні,
Згадались давні почуття,
Хоч і приємні та колишні.

Дерева жовті, ніби сплять,
І осока навколо ставу,
Вже відлітають почуття,
Хоч і останні та яскраві.

Пилипівка

Дерева сплять осіннім сном,
А дощ тупцює за вікном,
Там листя в'яле тихо топче
Немов погратися він хоче.

В осики зламана гілляка,
Вона виблискує від мряки,
Осика ця в задумі йшла
І зупинилась край села.

Берізки теж стоять малі,
Сумні притихли у імлі,
На них ще листя де-не-де,
В цю ніч, можливо, опадє.

Стоять дерева невеселі,
У темряві сховались села,
Потрапили вже вечори
В тенета сірої пори.
Із лісу скоро вийде грудень
І ніч тоді ще довша буде,
Засумували сільські хати –
Не скоро весну зустрічати.
Дерева сплять осіннім сном,
Вже дощ улігся за вікном,
Награвся з листям і затих,
Сови почувся плач, чи сміх.
Ці птахи ніч так привітали,
Яка вже звично скрізь настала
І навіть те, що було білим,
До ранку зникло, почорніло.

Місяць та зорі

Місяць звечора зібрався
В небі зорі половить,
Все навколо роздивлявся
Не заснувши ні на мить.
В чорних водоростях неба
Зорі плавали тихцем,
Тож закинув місяць невід
Зі стурбованим лицем.
Ніч схилилася поближче
До маленької зорі,
Потім місяця вже кличе
Покружляти угорі.
Не вдалось зловити зорі,
Втратив невід місяць знов
І до ранку тепер бродять,
Шепче ночі про любов...

Самотньо й тихо навкруги

Поле виглядає сиротливо,
Тихо і самотньо навкруги,
Віддала свої багатства нива,
Знічено похнюпились стоги.

Висохла ожина під горою,
Сонечко осіннє зігрива,
Легко оповитий гай журбою,
З літом попрощалася трава.

А стоги господарів чекають
В сонячні красиві дні оці,
Часто на них зграйками злітають
Безтурботні з виду горобці.

Згадую подібну теплу осінь
Ще з шкільної давньої пори,
Все такі ж вербичок довгі коси
І в селі знайомі всі двори.

Пролітає крихітна комашка,
Сонечко це - сіло на лице,
На душі від згадок легко й важко,
Дві сльози скотилися з очей.

Це вони в мене, мабуть, від вітру,
Хоч його насправді і нема.
Невже осінь, мою осінь пізню
Скоро заховає десь зима?..

Зустріч через півстоліття

Заплющу очі і відчую я
Знов запах рідної землі,
Я пам'ятаю тебе юною
У невеликому селі.

Ходила скромна і вродлива
В благодійний клуб наш на кіно,
Всі молоді були й щасливі,
А фільм про що – то все одно!

І комарів не відчували
Після сеансу навесні
Та солов'ї всю ніч співали
Тобі окремо і мені.

Втекли давно роки за обрій,
Всіх долі власні повели,
Були жорстокі вони й добрі,
Бо й ми всі різними були...
Зустрілись все-таки ми вчасно,
Хоча не бачились давно,
Ти виглядаєш ще прекрасно,
Немов актриса із кіно!
Ця за піввіку зустріч знову,
Де осінь згадками горить –
Після короткої розмови
Я в юність заглянув на мить...

Оманлива дорога

Встиг вдягнутися в обнову
Сад знайомий навесні,
Наші зустрічі всі знову
Пригадалися мені.
Ночі пишні та пахучі
Прикрашають солов'ї,
Що співають палко й гучно,
Будять спомини мої.
Відцвіли, на жаль, ті весни,
Відшуміли вже літа,
Ще у пам'яті воскресне
Давня осінь золота.
І вона була недовго,
Листям сиплються роки,
До зими веде дорога,
А я хочу навпаки...

Іван Кузьмич

(житейське)

Іван Кузьмич
Всім, ясна річ,
Може зробити
Цегляну піч.

Завжди завзято
Будує хати,
Машини взявся
Ремонтувати.

Не відмовляє,
Допомагає,
Скрізь працювати
Вміє й бажає.

Підкрались біди,
Бо всі сусіди
Дають горілку
Під час обіду.

В селі вже чутно,
Що в свята й будні
Горілка діє
На нього згубно.

Куди не піде,
Все більші біди,
Вже хоче чарку,
Якщо сів снідять.

Отак ходив,
Фах загубив,
Скоріш напитись
Тепер хотів.

Що тут робити?
Як це змінити?
Горюють вдома
І жінка, й діти.

Була пошана
В цього Івана,
Тепер кепкують,
Бо лежить п'яний.
 Нема запрошень,
 Скінчились гроші,
 А він шукає –
 Налле хтось, може.
Настала ніч
Оцей Кузьмич
Пішов шукати
Десь могорич.
 У шибку стукіт,
 Благання чути...
 Згубили дядька
 Умілі руки.
Був добрий наче
Та жінка плаче,
А винні люди
І слабка вдача...

Дивні запахи акацій

Дивні запахи акацій
Наповняють теплу ніч,
Зорі з місяцем я бачу
Й чую знов кохання клич.
 Відчуваю, ось зустріну
 На стежині за селом
 Ту, що вигадав у мріях –
 Те, чого ще не було.
Від акацій аромати
П'янять голову мою:
Зможу скоро дочекатись
Ту, яку давно люблю...

**Ветеранам Другої Світової,
трудівникам тилу, тим,
хто не повернувся з війни...**

Давай згадаєм хлопця раптом,
Що залишився на війні,
Комусь він сином був і братом
Чи, може, дядьком, як мені.

У двадцять літ мить зупинили
Снаряд чи куля, смерті дим,
Недолюбив він, непоміряв,
Навік зостався молодим...

В атаку піднялися інші,
Пішли на ворога грудьми,
Нам здобули цю мирну тишу –
Невже про все забули ми?

Бої були кровопролитні,
На місці їх – хліба шумлять,
Там воїни, то чиїсь діти
Ще неопізнані лежать.

Ми зобов'язані дізнатись
Про кожного, де впав солдат,
Всіх їх належно поховати
В скорботі від колишніх втрат.

Повинен кожен пам'ятати
Фронтовиків, солдатських вдів,
Спитати себе в будні й свята –
Чи ти для цього все зробив?

Увага, щирість і достаток –
Потреби в них зовсім малі.
Всім ветеранам – наша дяка
Й уклін синівський до землі!

Зима нагадує

Сніжинки дружньо на землі
Снували ковдру білу зрання,
Ховали прикромші й жалі,
Несли забуті сподівання.

Цей перший тихий снігопад
Не холодив – теплом повіяв
І ніби казкою вкрив сад,
Будив приспалу вже надію.

Немає на снігу слідів,
Він приховав минулі вчинки,
Запрошує творить в житті
Нову незвідану сторінку.

Вкладався зручно білий сніг,
Зима вчергове завітала,
Побуть в чарівності такій
Хоч одну мить – це вже немало.

Знов припізнівся, як завжди,
Коли на вулицю я вийшов,
Зоставив першим хтось сліди
І пив хмільну зимову тишу.

Скрізь забіліли у дворах,
Мов у цвіту на вишнях віти,
Радіє снігу дітворі,
Мені це легко зрозуміти.

Цей дивовижний сніговій
Прогнав кудись життєву втому,
Почувся з юності мені
Ровесників знайомий гомін.

Пробігла зграйка дітлахів
Зі сміхом і закличним свистом,
Я в цю хвилину захотів
В своє вернутися дитинство.

На похоронах

*(всім матерям і батькам,
які втратили своїх дітей)*

Жорстоко дуже й неприродно

В житті, на жаль, буває:

Коли батьки дітей хоронять,

Цей жах переживають.

Бо неочікуване горе

Їх палить до нестями,

Душа у батька тужно стогне

І рветься серце в мами.

Нахабна, неблаганна смерть

Краде життя в людини,

І світ батькам перечеркне

На «після» й «до» віднині.

Вони готові сотню раз

Життя своє віддати,

Якби взамін дочка жила б,

Лиш син живим міг стати.

Б'є рання непоправна втрата,

Від розпачу так тяжко,

Стомилаь від ридання мати,

Сльоза застигла в батька.

Вони пригадують дітей

З дитинства рідних, милих...

Коротший шлях батькам тепер

До власної могили.

Поневіряння зими

Засміялася зима

Щиро і завзято:

Довго буде тут вона

Господарювати.

Зробить швидко намагалась

На водоймах кригу,

Навалити скрізь чимало

Пухнастого снігу.

Із морозом подружилась,
Дружба – до нестями!
Все по вулицях ходили
Ввечері й ночами.

Та мороза спокусила
Відлига зненацька,
До гайочка запросила
І він побіг хвацько.

Без морозу вже зима
Зразу зажурилась,
Стала рюмсати вона,
Світ вже був немилим.

Сипонула мокрим снігом,
Вітра кличе: - Де ти?
Легковажно той на кригу
Нажбурляв замети.

І хурделиця прибігла,
Почала старатись,
Засипала двори снігом,
Повкривала хати...

А мороз вернувся згодом,
Виправдатись хоче,
По справжньому морозить
Дні і довгі ночі.

Це наскучило зимі,
Пішла через кригу,
Щоб покликати самій
Десь в гаю відлигу.

Навпростець, через ріку,
Зимонька ступає,
Раптом бачить: із гайку
Весна виглядає.

Намагається вже лід
Покинути воду,
Тож зимі втікати слід,
Бо весна надходить.

Давній сніговик

Сніговика майструють син і тато,
Старається сумлінно те хлоп'я.
Мені схотілось їм допомагати,
Свій давній сніговик згадав і я.
 Не мерзли у снігу вологі руки,
 Бо дівчина сприяла юнаку,
 У пам'яті зимові чую звуки
 І новорічну пісеньку дзвінку.
У буряковім кольорі засяяв
Обличчям тоді дивним сніговик.
Вуста твої в цілунку я не згаяв
І цього не забуду вже повік.
 Сумує онде сніговик самотній:
 З вуглинок очі і з морквини ніс.
 А вітер знову взимку безтурботно
 Із юності всі запахи приніс.

Літній дощик

Сонце хмару лоскотало
Аж від сміху сльози впали,
Так сміялася хмаринка
Майже без перепочинку.
 Її матінка з'явилась,
 Швидко сонечко закрила,
 Батько-грім теж насварився
 І по небу покотився.
А з маленької хмаринки
Все летіли вниз сльозинки,
Всі об землю розбивались,
Оросили спрагли трави.
 Ця хмаринка невеличка
 Розбудила тиху річку,
 Дощ злякався і від цього
 Перебіг через дорогу.

Польові запахли квіти,
Очі радувало літо,
В небо просяться лелеки
І в душі ставало легко.

Знову сонце усміхалось,
Бо всі хмари повтікали.
Трішки я зумів побути
У дитинстві незабутнім...

Громовий дощ

Весняний грім, цей перший грім
І хмар кудлатих темний дим,
І життєдайний дощ іде,
У сутінки сховався день.

Весняний грім, бадьорий грім
Несе пробудження усім,
А блискавка, мов есемес –
Яскрава звістка із небес.

Тривалий гуркіт, ще удар,
Грім хоче вирватись із хмар,
Зигзаги блискавок нічних,
Нарешті грім поволі стих.

Дощ землю щедро напоїв,
Умив село й красу гаїв,
Потанцювавши у садку
Побіг провідати ріку.

Світає, зеленіє поле,
Рослинки вирвались на волю,
Пташиний гамір, щебіт, спів
Додасть у дійсність кольорів.

Вже дощ жаданий відшумів
Серед бажань, думок і слів,
А сон мене туди приніс,
Де ранком вірш оцей проріс...

Йде у гості осінь

Не чекав так досі:
Скоро в гості осінь
Прийде у барвистому плащі.
Скрізь настане диво –
Пишно та красиво
Вдягнуться дерева та кущі.
Листя полум'яне
Вже горить, ледь в'яне,
Золотом виблискує щодня.
В небесах осінніх
Он хмаринка лине
Силуетом сивого коня.
В лісі світлі тіні,
Знов у павутинні
Промінець заплутався й завис.
Друга йде Пречиста,
Під багряним листям
Щось шепоче у задумі ліс.
Легкий сум приносить
Ця червона осінь,
Схожа на ту давню, чарівну.
Спомин пролітає
Над селом і гаєм,
Кличе за собою в долину...

І знову весна

Розбудив дощик весну
І природу водночас,
Загадково після сну
Запроменилось у очах.
І під поглядом весни
Вже всі вишні стрепенулись
Та швиденько за три дні
Білим цвітом огорнулись.

Листя скрізь ніжно-зелене,
Немов одяг на деревах,
На побачення до мене
Йде весна, як королева.
Соловейки вже співають,
Роздає роки зозуля,
Шепочу їй: - Сподіваюсь,
Ти про мене не забула...
Навкруги весняне диво,
Я радію щиро знову,
Пригадав тебе красиву
Й наші з юності розмови.

Безсніжний січень

Сніг заблукав і не там падав,
Де січень в темряві чорнів
Та ждав хмільного снігопаду
І після нього світлих днів.
А вітер гнав осіннє листя,
Зиму він марно тут шукав,
Вкривав журбою річку чисту
І колисав зарослий став.
Ставок оцей під осокою,
Яка шушукалась тихцем,
У хмарах місяць непокоївсь
Із заклопотаним лицем.

Все не стихає вітру пісня,
Вночі зітхає сумно шлях,
Настійливо благає січня –
Хоче прокинутись в снігах.

В місячнім полоні

Не втримавсь місяць за вербу,
Піднявся вгору, наче кулька,
Він глянув з неба, погляд був
Такий, що в серці стало мулько.
 Розтерзана зависла ніч
 І зорі боязко тремтіли,
 Знов у гаю буянив сич,
 «Мурашки» повзали по тілу.
А безпритульний місяць довго
Мене все вів і вів кудись,
Не розбираючи дороги,
Де страх з азартом обнялись.
 Стомився я, стомився місяць,
 І сонно зорі позіхали,
 А туги кіготь в небо бився,
 Там ніч без стогону конала.
Я врешті повернувся додому,
Де двері відчинив несміло,
Було все ніби незнайоме
І свічка мрій вся догоріла.
 Ще в небі диск дивився вниз,
 Прискіпливо тривожив душу:
 Тільки тепер, а не колись,
 Зізнатися в помилках мушу.
Бо місяць поглядом прямим
Здолав мене зовсім без бою,
Я повинюся перед ним
Або, хоча б, перед собою...

Тривожний маршрут

Наяву чи в сні я їду,
Чую: - Вже виходьте, діду!
А вагон як сцена.
Пасажири ролі грають,
Що зйду я ось – чекають,
Та в мене – «Кінцева».

Всі зупинки вже проїхав:
«Юність», «Радість», «Добро», «Лихо»,
Їду далі я.
Вагон рухався повільно,
Десь попереду «Пенсійна» -
Колишня моя.

Я прибув туди в час ранній
На свою передостанню
Станцію «Пенсійну».
Про майбутнє мало думав,
Згадував життя без суму
Почувався надійно.

Світять тьмяно скрізь вогні,
Не тут сходити мені,
Треба їхати ще.
У вагоні змовкли люди,
А він далі пхатись буде
Під темним дощем.

Нікуди мені спішити,
Бо комфортно на душі,
Як і в усім тілі.
Хоч маршруту я не знаю,
На ту жінку поглядаю,
Яка вся у білім.

Загадкова жінка ця
Не показує лиця,
Сховане від вітру.
З нею їхати готовий
За її закличним словом
Я хоч на край світу.

На якомусь полустанку
Потяг пригальмував зранку,
Враз настала тиша.
Земля чорна навкруги,
Лежать кинуті плуги
І нічого більше.

Мій вагон тут зупинився,
У вікно знов подивився:
Яка це зупинка?
Ніде назви я не бачу,
У вагоні нишком плаче
Та, що в білім, жінка.
З-під тоненької хустини
Часто капали сльозини
Мов дощем на полі.
Очі блиснули сумні
І збагнулося мені,
Що це – моя доля!
Все ж чому ми зупинились?
Чи з маршрутом помилились? –
В голові питання.
Я на жінку все дивлюся,
У вагоні шепіт чувся:
- Станція остання...
По підлозі я ступаю,
Отой шепіт - відчуваю,
Принесе біду.
Розглядаю стіни голі,
Знехотя і мимоволі
До виходу йду.
Та мене, мов світла сила,
Жінка в білому схопила,
Відчув її руки.
Хтось від виходу поніс,
Досі ніби стук коліс
Будить серця стукіт.
Завтра жінка ще з перону
Не пустила до вагону
І скорився я.
Бо говорить берегиня:
- Не поїдеш рейсом нині –
Черга не твоя...

Нова володарка

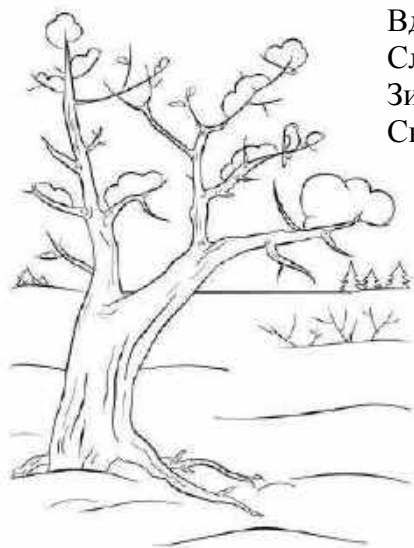
Від холоду ріка ховалась
Під тонкий лід немов під ковдру,
Опале листя відчувало,
Що вітер знов по ньому ходить.
Вже на початку листопада
Зима у гості заглядала,
Тепло останнє, мабуть, вкраде
Й віддасть морозу на поталу.

Поникла осінь передчасно
Від отаких набігів грубих,
Останні квіти сумно згасли
На поріділих нині клумбах.

Та скоро осінь знов прибігла,
Нахабну гостю геть прогнала,
Зима втекла до себе в лігво –
Господаркою бути рано.

А осінь мовби посіріла
І вигляда вже не такою,
Бо часто, плачучи, гибіла,
Дощем ридала над рікою.
Її наступниця відчула –
Терпіти осінь вже не довго,
Вночі зима сніжком сипнула,
Позначила собі дорогу.

Вдалось засніженій дорозі
Сліди осінні заховати.
Зима, обнявшись із морозом,
Сюди ішла володарювати.

До епідемій по-філософськи

Місто спить. Заперта брама.
Прийшла смерть і стала.
Наближавсь холодний ранок,
Вона закричала.
 Сполохала всю сторожу,
 Що була на варті,
 Хоч злякались люди, схоже,
 Не взялись тікати.
Гучно смерть оголосила:
- Слухайте новину!
Через тиждень візьму з міста
Я одну людину!
 І зникає смерть в тумані,
 В місті всі злякались,
 Навіть ті, що були п'яні,
 Теж про це дізнались.
Через тиждень смерть до брами
Знову заявила,
А сторожа у нестямі
Так їй пожалілась:
 - Ти тоді нам обіцяла
 В ранішню годину –
 Забереш, щоб ми всі знали,
 Лиш одну людину.
А насправді повмирало
Аж третина люду.
Чому правди не сказала
І що далі буде?
 Лиш одна мені дісталась! –
 Смерть шипить в кущах:
 - Решту людей доконали
 Паніка і страх...

Хай усі будуть здорові

Важкі хмари потемніли,
Несли вірус хворобливий,
Він у вигляді корони
Нишком всівся на ворону.

Схожі віруси літали,
На людей вже нападали
І безлюдніли дороги
Від навислої тривоги.

Для всіх довго це тривало,
Принесло біди немало,
Та у сонячнім промінні
Зникли віруси, як тіні.

Ранком вірусну корону
Віднесла за ліс ворона
І неначе кільце з дроту
Скинула на дно болота.

Врешті, вже повітря чисте
Розповсюдилось по місту,
Радо стали скрізь ходити
Всі матусі та їх діти.

Можна діткам разом з татом
Знов до парку завітати,
Маски різні вже не треба –
Літо! Сонце! Світле небо!

Пташки весело співають
Аж луна дзвенить по гаю!
А зозуля зичить знову:
- Хай усі будуть здорові!

Онукове шкільне замовлення

1. Маленький лікар

У дорослого пінгвіна
Заболіла раптом спина:
Щось там коле і щемить –
Цілу ніч пінгвін не спить.
 А маленьке пінгвінятко
 Лікувати стало татка,
 Виявилось – об крижину
 Той поранив трішки спину.
Наклав бинт синок уміло –
Тіло більше не боліло!

2. Щасливий пінгвін

По камінню йшов пінгвін,
Був щасливий дуже він.
Цей пінгвінчик і з ним тато
Йшли до моря погуляти.
Поспішала також мама,
Щоб побачить криголама.

3. Коала

З евкаліпту вдень коала,
Задрімавши, ледь не впала,
Ухопившись за гілляку
Вниз повисла з переляку.
А, можливо, просто грала
Ця пухнастенька коала.

Так і було чи могло статися

Другий розділ

Гумор

Страшний сон

У вісні Карпо кричав,
Зі страху качався,
Потім плакати почав,
Слізьми обливався.

Його Пріська розбудила:
- Що? Страшне наснилось?
В Карпа геть пропала сила,
Гучно серце билось.

Заспокоїтися хоче,
Ще тремтить у ліжку
І про сон Карпо белькоче,
Інформує Пріську:

- Ніби знову десь весілля
Я своє гуляю
На подвір'ї у неділю,
А із ким – не знаю!

Хто у мене наречена –
Все не роздивлюся,
За столом сидять Олена,
Галя і Маруся.

Та нарешті вже дійшло,
Хто моя дружина,
Мов насправді це було
Аж змокріла спина.

Так у сні перелякався,
Навіть втратив мову,
Бо вже вдруге заміж взяв
Тебе, Прісько, знову!

Буде як в Одесі

По базару вдень блукав

Дід довготелесий,

Все повторював, лякав:

- Буде як в Одесі!

Ще до ранку по дорозі

В нього шапку вкрали,

Її скинув дід на воза

Зразу за вокзалом.

Дід кричав навколо людям:

- Поверніть пропажу!

Якщо ні – то усе буде

Як в Одесі майже!

Злодії злякались діда,

Річ на віз поклали

І якраз перед обідом

Його запитали:

- А що трапилось в Одесі?

Розкажіть нам, діду!

Вичікують з інтересом,

А дід возом їде.

На ходу таке говорить:

- Як був на Привозі,

То чоботи дуже скоро

В мене вкрали з воза.

Я злодіїв тих шукав

В Одесі на ринку,

Аж три дні ходив, питав

Без перепочинку.

Повернувсь додому босий,

Від баби ховався.

Хто вкрав чоботи – і досі,

На жаль, не дізнався!..

Вимушений зять

Вже ходили в клас останній

Денис і Марійка,

У них виникло кохання,

Як бува не рідко.

Стало Машину фігуру

Помітно довкола,

Дівчина була культурна –

Тож кинула школу.

До Марії заглянув

Хлопець. Вийшов тато:

- Ти бажаєш, я відчув,

Бути моїм зятем?

А юнак не розгубивсь,

Привітавсь статечно

І пояснювати взявсь

Зрозуміло й гречно:

- Одружитися на Маші

Я не відмовляюсь.

Не хотів стать зятем вашим –

Виходу немає!

Ваша дочка ще з весни

Чекає дитину,

Отож я, як хлопець чесний,

Її не покину.

Хоч ходило хлопців скільки

Ще два роки тому

В оцю хату до Марійки,

Коли сама вдома...

А тепер є інше горе:

Як мене не вмовить,

То тоді казала вчора –

В тюрму запроторить!

Вирішив я з нею скоро
На рушничок стати
І де дітись – ви ж не ворог:
Буду вашим зятем!

Кросворд

Давай кросворд розгадаєм! –
Пропонує жінка,
І грайливо розгортає
Газетну сторінку.

Розпочавши вже дрімати,
Чоловік у спальні
Змушений відповідати
Ствердно на ці плани.

Задоволена дружина –

Чоловік дав згоду,

І зачитує невинно

Питання з кросворду:

- Про що козак завжди мріє

Як жінку побачить?

В слові літер лиш чотири –

Говори, мій «мачо»!

Борщ! – господар швидко мовив.

Жінка: - Не той інтерес!

Перша і остання в слові

Отут букви «ес».

Чоловік, яке ж то слово –

Сопучи міркує:

- У кросворді пиши «Соус» -

Далі пропонує.

Жінка кинула газету:

- На! Сам роздивися!

І коли вже ти, нарешті,

В мене наїсися?!

Оце сюрприз!

Хоч була тоді Одарка
Уже «при надії»,
Все ж через постійні сварки
Розбилися мрії.

Бо не склалося життя
У Микити в тещі,
Склав усе своє шмаття
Та й пішов нарешті.

Розлучитись з Одаркою
Наваживсь Микита,
А та змогла незабаром
Сина народити.

Зажадала аліментів.
Похмурнів Микита
Та щомісяця в конверті
Гроші став носити.

Працював добре в столярні,
Не розгинав спину,
Ніс готівку регулярно
Дарці, потім сину.

От настало повноліття
В Дарчиного Колі,
Тож Микита трохи випив,
Хоч не пив ніколи.

Щиро хлопця привітав,
Привід був хороший,
Принагідно ще віддав
Всі належні гроші:

- Скажи матері Одарці –
Більш платить не буду!
Бо тобі вже вісімнадцять,
Вийдеш якимось в люди!

Досить матері в прикрасах
Ходить в магазин.
В неї скорчиться гримаса
Від таких новин!
Скоро парубка зустріти
Знову пощастило,
Той новину для Микити
Розповів важливу:
Розпач в тебе на лиці
Завбачає мати,
Бо зізналась наодинці –
Ти мені не тато!..

Краще б не питав...

(чорний гумор)

У лікарню знов потрапив
Дід Микита Бодня,
Ліг на ліжко у палаті
Ще напередодні.
Всіх медсестер, лікарів
Зупинить старався,
Вилікуватися хотів,
Про все дізнавався.
Запитував: чи не вмере
Він завтра? – Микита.
Радять йому цілий день
Всі пігулки пити.
І хірург підтвердив теж
У операційній:
- Ще ти завтра не помреш,
Тож лежи спокійно»
Справдились оці прогнози
Для Микити Бодні:
Завтра смерть прийти не зможе,
Бо помре сьогодні...

Сільські любовні пригоди

Вперше я пішов до Томи,
Коли в неї зранку вдома
Батьків не було.
Добра трапилась нагода
І бурхлива ця пригода
Рознеслась селом.

З Томою читали книжку,
Потім опинились в ліжку
Ніби жартома.
Кинули додолу книжку,
Бо навіщо вона в ліжку?
Батьків же нема!

Та тут мати нагодилась.
Ну, хоча б вона з'явилась
Пізніше, хоч трішки!
Я почав враз одягатись,
Тома так під стіл ховатись
Лиш схопила книжку.

Від Тамариної мами
Я втікав поза дворами,
Неньчин чувся гнів.
Не зважав на ці дрібниці,
От отримати по пиці
Я ще не хотів!

А в четвер уже на тата
Я нарвався в його хаті
Знову без штанів.
Хотів лізти у вікно
Та задраєне воно –
Я не відчинив.

Як побачив в батька віжки,
Спробував залізти в діжку
Збоку від стола.
Крутивсь в борошні по хаті,
Не зміг в діжку я забратись –
Повною була.

Дуже я перелякався,
Навіть згадувать боявся
Нащо був я там?
Батько нищечком з'явився
Хоч раніше він не бився –
Волю дав рукам!

Коли впав я знов на ліжку,
Батько міцно тримав віжки
Ті, що скрізь вузли.
Бив по спині й трохи нижче,
Потім став до мене ближче –
Краще б ми втекли!

Ніби ціпом він лупасив,
Я спочатку кричав басом,
Потім верещав.
Як порвалися вже віжки
Лиш тоді скотився з ліжка,
Під нього забравсь.

Батько ще розбив гітару,
Яку взяв я до Тамари,
Щоб дати концерт.
Коли струни всі порвались,
Ми з Тамарою сховались
Під оцей момент.

Вмить заперлись на горище,
Якби можна – лізли б вище,
Але там вже дах.
Знову батько біснувався,
По драбині видирався,
Лють була в очах!

Я штовхнув оту драбину,
Батько гепнувся на спину
Так, що загуло!
Він стогнав лежав у сінях
І тоді майнув я тінню
Із сіней в село...
Не ходив більш до Тамари,
Взявся за ремонт гітари,
Може, щось зроблю.
А Тамариного батька
Так боюсь, що в грудях важко,
Хоч її люблю.
Цілий місяць безупинно
Гоїв рани нижче спини,
Лягав тільки ниць.
У віконце ледь не плачу,
Коли різних дівчат бачу
Й гарних молодиць.
Потім ще сідати вчився,
Від навчання я стомився,
Граюся з котом.
Через цю пригоду кляту
Я не міг піти гуляти,
Побродить селом.
Довго лікував побої,
Залишався сам з собою,
Неспокійно спав.
Згадував палку Тамару,
Для побитої гітари
Струни натягав.
Може, збігать до Марусі?
Її батька не боюся –
В нього болять ноги.
Як біда – не дожене
В хаті й по селу мене
Батько клишоногий.

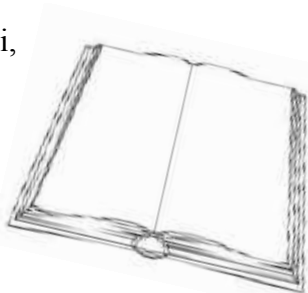
Та згадав: там є собака
Ще давно колись я плакав,
Бо той пес вкусив.
Міркувалось недолуго,
Зі спини зникали смуги,
Знов пригод хотів.
Загляну до молодиці,
Чоловік її в столиці -
Сторож-вахтовик.
Вже гітара знову грає,
Біль сидіти дозволяє,
Зашив черевик.

Черевик отой порвався,
Як від батька виривався
В гарної Тамари.
Налагодилося все,
Знову чорт мене несе
Шукать собі пару.

Йду вночі до молодиці,
Я не знав, що зі столиці
Вахтовик з'явивсь.
Лиш постукав у вікно,
Відчинилося воно -
Хтось мене вже бив!

Чоловік той був великий:
Як усмалить мене в пику -
Я ледве не впав.
Було холодно надворі,
Затремтіли сміхом зорі,
Коли знов тікав...

Вдома випив я узвару,
Ще надумав до Тамари
Передасть записку:
Хай вона хоч на годину
Завтра вийде під калину -
Дочитаєм книжку!

Кохання скінчилось

Запитав Гриць Федю
Про дівчину Таню:
- З нею ж було в тебе
Велике кохання!
Федір засмутився:
- Кохання немає.
Що ви розійшлися? –
Гриць знову питає.
Федя: - Хочеш смійся!
Вчора знов побились,
Бо з нею вже місяць,
Як ми одружились...

Словник

Словник англо-український
Ще два роки тому
В туалеті дід повісив
На городі вдома.
Запитав його сусіда,
Що приїхав з війська:
- Може, вивчили вже, діду,
Повністю англійську?
Дід, нахмуривши чоло,
Став розповідати:
- Щось я, мабуть, як на зло
Не зміг врахувати.
Розумію поки мало
Я мову англійську,
Бо сторінки виривала
Й моя стара Пріська.
Словник дав мені, зізнаюсь,
Зворотній ефект:
Як англійську де почую –
Хочу в туалет.

Дід та баба

Частина I. Бабина поїздка

Готувалася бабуся
У гості в Америку.
Діду каже: - Доберуся!
Не роби істерики!

Полечу я в літаку
Вперше у житті,
Куплю пляшку – отаку,
Що ти захотів.

Незабаром повернуся,
Вісті привезу.
Хочу, щоб ти не забувся
Пасти вдень козу...

Минув час і вже додому
У двір повертає,
Не зважаючи на втому,
Козу обнімає.

Коли дід вже речі вніс
Бабині до хати,
Стала йому не без сліз
Все розповідати.

Розказала про погоду,
Дає діду віскі:
- Випивай оце без льоду
Ти щодня по трішки.

Далі баба не спішить,
Згадує пригоди,
Як на митниці чужій
Дали на в'їзд згоду.

Довелось зазнати мороки,
Питань, може, двісті;
Аж стомилася я поки
Змогла розповісти.

Чи теракти я робила?
Чи була судима?
Ні! – кажу: - Лиш раз побила
Родича Максима!
 Два службовці запитали
 Про мету поїздки,
 Я про все їм розказала:
 Хто така і звідки.
До небожа, мовляв, їду
На його запрошення.
А чому сама без діда?
Не стає грошей нам!
 І дурне стали питати
 Ще згідно інструкції:
 - Чи не думаю там стати
 На шлях проституції?
Відповідь на це дала
Негативну й гідну:
- Якби молода була...
А тепер вже пізно!
 Про наркотики питав –
 Я відповідаю:
 - Якби знала – узяла б,
 А так ні – немає!
Пропустили мене далі,
Побула в Неваді,
Сильно сонце отам палить,
А люди всі раді!
 Посміхаються, танцюють,
 Всі живуть заможнo.
 Але, щоб де хочеш плюнуть –
 В них цього не можна!
Не по нашому говорять,
Важко зрозуміти,
Без племінника Єгора
Не змогла б прожити.

Ще козу раз обняла
І сказала діду:
- Вже нікуди із села
Більше не поїду!

Частина II. Пастух-невдаха

Козу пастися погнав
Дід ще зранку мовчки,
У торбину віскі взяв,
Сів біля струмочка.
Баба радила потроху
Цей напій вживати,
Вкинув дід у торбу ложку,
Щоб з неї ковтати.

Зникла ложка та невдовзі,
В торбі дірка світить,
Загубилась по дорозі,
А де – не помітив.

Буду з пляшки я ковтати –
Надумав дідусь:
- Трохи вип'ю, потім пасти
Буду знов козу.

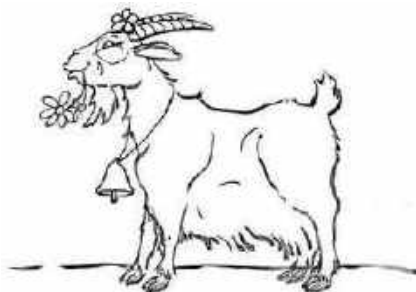
Незабаром тут з'явивсь
Невідомо звідки
Ще один такий дідусь –
Теж любитель віскі.

Швидко випили вони
Всю літрову пляшку,
Забралися в бур'яни
І там дишуть важко.

Вже поснули в лопухах,
Коза кудись ділась,
Баба ходить вся в сльозах –
Нема кози й діда.

Як крізь землю провалились
І слідів немає.
Довго баба там ходила
По луках, по гаю.
Враз спіткнулася, упала
Ця стара Палажка,
Бо під ноги їй попала
Та, з під віскі пляшка.
Піднялась баба на ноги,
Бачить свого діда,
Але кози ніде поки
Поблизу не видно.
Замість неї тут валявся
Чужий дід, що спав:
Звідки цей п'яниця взявся?
Де ж тепер коза?
Баба криком піднімала
Двох соньків на лузі,
Одного так налякала,
Що миттю сконфузивсь.
Чужий дід все озирався,
Бо штани змокрили.
Підхопився і подався
Звідси, що є сили.
Баба свариться завзято,
Свій дід повзе рачки:
- Йди козу мерщій шукати,
Бо візьму ломачку!
Від біди дід покульгав,
Сховався у сусідки,
А в дворі коза чекала
І мекала зрідка.

Не все так просто

Жінки кажуть, що вони
Дітей люблять власних
Більше ніж чоловіків –
Начебто всім ясно.

Перевіримо давайте:
Приклад є для цього –
Молодиця проживає
Ось через дорогу.

Жінка може залишити
Дітей на сусідку,
Та не схоче їй довірить
Свого чоловіка.

Бо вже випадків таких
Навкруги багато:
Хто довірить чоловіка –
Може його втратить!

Прогулянка до гаю

Я й Маруся серед гаю
Свою молодість згадаєм,
Що грошей уже немає –
Так не в тім мета.
Ми не вміємо тужить,
Кожна мить нехай летить,
А Маруся вміє жити –
Жіночка проста.

З'їла яблучко вона,
Склянку випила вина
Потім другу, теж до дна.
Хай п'є! На здоров'я!
Я вина ще наливаю,
Навкруги пташки співають
Аж луна неслась по гаю –
Вітають з любов'ю.

Я теж добре вина врізав,
З поцілунками не лізу,
Дістаю другу валізу,
А там ще спиртне!
Хоч лице було рум'яне,
На очах вже тіло в'яне
І Марусі теж погано –
Нудить як мене ...

Впали п'яні і лежали,
Відпочити намагались,
Як на ноги потім стали –
Захитався гай!
Поплелись ніби додому,
Відчуваєм важку втому,
Забрели в якусь солому –
Хоч знову лягай!

Десь поділася Маруся,
Я за неї не боюся,
Потім якось розберуся –
З ким була і де.
Неслухняне моє тіло
Ніби зедерев'яніло
І нога ліва зомліла
Вже ніяк не йде.

Вдома, врешті, опинився.
Ну, навіщо так напився?
До Марусі попросився,
Виходить, що марно.
Вліз до власної квартири,
Хоч і рачки, зате мирно,
Що вже дома – аж не вірив
І ліг у вітальні.

Відчуваю в організмі
Підозрілі катаклізми
І неначе після клізми
Скручуюсь у ріг.

Потім я немов ракета
Пролітаю по паркету
В напрямку до туалету,
Але все ж не встиг.
Біг з великими очима
Від напруги часто блимав,
Перед самими дверима
Похитнувся і впав.
На слизькій підлозі цій
Я позбувся всіх надій
Бо невчасно шлунок мій
Капітулював...

Настав ранок – здогадався,
Не той запах відчувався,
Я як був – в штанях zostався,
Там уся біда!
Скоро все ж задіяв ванну,
Воду лить не перестану,
Все своє перу негайно –
Пініться вода!

Після – інші катаклізми,
Прояви алкоголізму,
Ще з часів соціалізму,
В животі щось квокче.
Тремтять руки як колись,
Тютюн сиплеться униз,
Ох, цигарочко, крутись –
Бо курити хочу!

Біда трапилась – нехай!
Ти, Марусе, вибачай,
А що було – забувай!
Я тебе благаю!
Не розповідай ніде!
Буде кращий для нас день,
Ми разом знову підем
Та вже не до гаю!

Колода

Розмістив на возі дядько

Велику колоду.

По дорозі раптом ямка

Струснула підводу.

Від цього на землю впав

Міцний стовбур глухо,

Дядько в розпачі стояв

Та лисину чухав.

Навантажить на підводу

Без людей не вийде

Цю сиру важку колоду –

Чує: транспорт їде.

Якийсь трактор мимо їхав

В село без причепа,

Тракторист спинився тихо,

Побачив халепу.

Щиро дядьку пропонує:

- Щоб добре було,

Я колоду приладнаю

Й притягну в село!

Дядько згодився: - Аякже!

Дотягни, козаче!

А я тобі – далі каже:

- Заплачу добряче!

На підводі дядько першим

До села подався,

Тракторист позаду перся,

Часто озирався.

Притяг хлопець до сadiби

Товсту деревину.

Дядько вимовив: - Спасибі!

Й дає тому гривню.

Хлопець глянув: одна гривня...
І говорить дядьку:
- Цю колоду відтягну я
Назад для початку!
Потім з нею повернусь,
Якщо ви не проти.
Дасте гривню ще одну –
За мою роботу.
Знов туди-сюди колоду
Буду волочити.
Хоч на пиво я сьогодні
Маю заробити!

Готовий на все

Зустрілися Гоша й Галя
Біля перелазу.
Вона хлопця запитала
Зненацька й відразу:
- Чи мене кохаєш, Гошо?
А сама зітхає.
Гоша – парубок хороший:
Так! – відповідає.
А за мене чи помреш?
Ти на це готовий? –
Непросту якусь веде
Дівчина розмову.
Хлопець чує шоку,
Розгубивсь незвично,
На відвертість отаку
Відповів логічно:
- Як помру я, моя люба,
Біля перелазу,
Хто тебе кохати буде
У такому разі?

Сільський «філософ»

Філософом називали
Ярему в житті,
Часто з вуст його лунали
Речі не прості.

Говорив для себе звичні
Вислови й цитати,
Бо книжки він історичні
Полюбляв читати.

Вже давно сторожував
У селі на фермі
І вночі, коли не крав,
То читав Ярема.

Істина вся у вині! –
Повторяв цю фразу,
Пив тоді на самоті
Й не попавсь ні разу.

Все відносним є на світі,
А решта дурниці! –
Вслух сказав і відніс спритно
Два мішки пшениці.

Крав зерно систематично,
На спиртне міняв,
Випивав та історичні
Вирази вивчав.

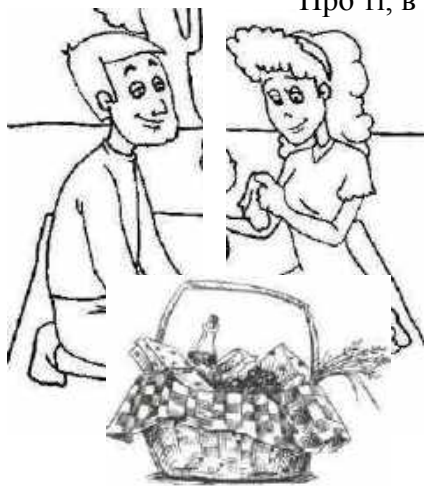
Філософом звикли звати
У селі Ярему,
Хоч його пора забрати
На харчі тюремні.

Рядно

Зустрілися у неділю
Семен і Софія,
Обнялися і посіли
Та про своє мріють.

Вечір. Затишно і тепло
Під вербою літом.
Почали вони відверто
Й гречно говорити.
Соня каже: - Що в тебе
Он із сумки видно?
- Взяв рядно я голубе
Сюди принагідно.
Так їй хлопець відповів
Стиха й акуратно.
Потім дівчині вручив
Дві цукерки м'ятні.
В Соні серце мліє й тане
Від рядна у сумці,
Жде коли Семен дістане,
Бо одне на думці.
Та Семен все незворушно
Сидить далі мовчки,
Непокоїть Соні душу
Поряд на пеньочку.
Не стерпіла вже дівулька:
- Мо, рядно розстелеш?
А то щось сидіти мулько,
Ворушись, Семене!
Кавалер потер долоні
І розправив плечі,
Дав пояснення для Соні
Про ті, в сумці, речі:

- То я взяв, щоб не забути
Завтра цю ряднину,
Бо полізу для ремонту
Зранку під машину!

Дитяча мудрість

Тато ремонтує вдома
Велику кімнату,
Його син маленький Вова
Йде спостерігати.
 Стій отут і пильно стеж! –
 Каже Вові мати:
 - Коли зовсім підростеш –
 Будеш помагати!
Вова тільки в першій класі
Але вже «мудрує»:
 - А що він до того часу
Не відремонтує?

Про екологію

Снилося Данилу:
Поле обробляють,
Хімікат сміливо
З ємкостей зливають.
 Він згадав раптово:
 Постраждають бджоли,
 Бо ж не випадково
 Прилетять на поле.
Поряд село, люди
У нім хворобливі,
Дошкуляти будуть
Запахи шкідливі.
 Не треба робити
 Хімію довкола
 Й так буде родити
 Моє власне поле.
Хоч менший прибуток
Зможу заробити,
Та здорові будуть
В селі жінки й діти.

Чисте буде поле,
Запахи природні,
Будуть живі бджоли –
Всі на таке згодні!
Тут прокинувся власник,
Це йому наснилось,
Що доходи втратить –
Гучно серце билось.
Тож дає вказівку
Він по телефону
Тому чоловіку,
Що із хімзагону:
- Хай працюють хлопці!
Було, щоб надійно –
Зразу при обробці
Дозу дай подвійну!

Акселератка

На прогулянці бабуса
Стала говорити:
- Вже тобі п'ять літ, Іннусю,
Хочу попросити.

Заплела онуці стрічку:
- Скажи мамі й тату,
Що братика чи сестричку
Вже пора купляти!

Інна слухала уважно,
Дитина хороша,
Трохи згодом вона каже:
- Нащо тратить гроші?

Головне не відкладать,
Бабусенько Віто:
Моя мама молода –
Зможе й народити!

Нам і вам

Занесло в село на збори
Аж трьох депутатів,
Всі по черзі вже говорять,
Людей – ніде стати!
Тож прибулі цьому раді,
Все іде по плану,
Сварять тих, хто був при владі –
Віслюки погані!
А тепер вже влада інша,
Досить всім страждати!
Про народ ми дбаєм ліпше –
Твердять депутати.
Пожвавлення між людьми,
То гамір, то спокій.
Будем краще жити ми
З наступного року!
Депутат проголосив,
Оплесків чекає,
Та сільський дідусь один
Свою думку має:
- Що ви добре живете
Й ще вам краще буде,
Це всім ясно. Скажіть те –
А як стане людям?

Колір для дівчаток

(не для прикладу)

Якщо тебе ображають,
То бий їх лопаткою! –
У дитсадку так навчав
Свою доньку татко.
А маленька з дивиною:
- Я ж дівчинка, татку!
Батько їй: - Візьми з собою
Рожеву лопатку!

Зручно й швидко

(з давніх часів)

Народила Зоя сина
У лікарні зранку,
Відповісти попросили,
Хто в дитини батько.
Зоя каже: - Запишіть,
Що Василь Лопата.
Всі задумались на мить:
Це за тиждень вп'яте!
Мамі кажуть: - Може, справді
Не той в сина батько?
Той! – наполягає далі
Зоя: - Саме він є татком!
Лікар халат передів:
- Як це зрозуміти?
Із п'яти аж різних сіл
Від Лопати діти...
Народитись як могли
Одночасно майже
Ці три дочки й два сини –
Хто правду розкаже?
Зоя: - Тут ніякої мороки!
Для всіх не секрет –
У Василя вже два роки
Свій велосипед!

Криза спілкування

На душі чергова рана,
Хочу спілкування,
Все обдумав на дивані
І зникло бажання.
Хоч погано серед ночі –
Нікому дзвонити:
Одних радувати не хочу –
Інших засмутити...

Ще й пляшку просить

В «забігайлівці» Іван
Горілки напився,
Тут з міліції наряд
Раптом нагодився.

Взяли п'яного, скрутили
Сержанти завзяті,
Невідкладно попросили
Паспорт показати.

Іван паспорт не носив
До цього моменту,
Він за гроші тільки пив –
Нащо документи?

Та сержанти обшукали
Не без інтересу,
Де живе він запитали:
- Називай адресу!

Будеш правду нам казати –
Отримаєш бонус!
І тоді потеліпати
Зможеш ти додому.

Той їм: - Вулиця Соснова,
Дім номер чотири.
Ті колег послали знову,
Щоб це перевірить.

Повернулися, зітхають:
- Каже він дурницю!
Бо отам не проживає,
Тож провчіть п'яницю!

Розпочали лупцювати
Цього Йвана Квашу,
Вимагали знов назвати
Адресу домашню.

Той клянеться, ледь не плаче,
Правду каже знову.
Ще дуєт відбув побачить
Вулицю Соснову.

Повернулись дуже злими:
- Нема там такого!
Стусанами ще провчили
І звели на ноги.

Розбиратися набридло –
Лиха ж не накоїв:
Хай іде, допоки видно,
Лікувать побої.

Іди звідси! – кажуть троє:
- Не попадайся більше!
Носи паспорта з собою,
А то буде гірше!

Ледве клишає Іван,
Приплівсь на Соснову,
А назустріч йде Степан –
Сусіда знайомий.

Вигукнув оцей Степан:
- Де тебе носило?
Тут міліція була,
Двічі приїздила!

Про адресу дізнавались
Та я обдував
Тих, що двічі докучали,
Якихось «ментів».

Зупинили мене й строго
Про тебе питають.
Я сказав – нема такого,
Де живе – не знаю.

По сусідськи не підвів,
Хоч брехати важко.
Думаю, цим заробив
В тебе, Йване, пляшку!..

Дві свахи

Надсилала сваха Мотрі
Часто подарунки,
А при зустрічах вже вкотре –
Обійми й цілунки.
Мотря хвалить розум свахи
І тіло фігурне,
Необачно вкрила якось
Словом нецензурним.
Сваху грубо обізвала,
За що – не згадає,
А та зло запам'ятала,
Мотрю не прощає.
Сварка сталася у травні,
Перейшла й на осінь,
Мотря про плітки всякі
По селу розносить.
Подарунки не надходять
Вже Мотрі від свахи,
Хоч для цього є нагоди –
Все скінчилось крахом.
Тепер шле лиш «есемески»
Мотрі на «мобілку»
І звертається до неї:
- Хутірська дебілка!

В кого вдалася

Свою доню сварить мама:
- В кого ти вдалася?
Змалечку така погана! –
Все не здогадаюсь я.
Дівчина лицем гарненьким
Більш на маму схожа,
Каже: - Я не знаю, ненько!
Тато в нас хороший...

Оранжерея

Сповідляє тата свого
Маленький Микола:

- Ненавмисне я сьогодні
Розбив скло у школі...

Батько каже: - Вп'яте чую!
Чи таке ще де є?
Це не школа, я дивуюсь,
А оранжерея!

Баян

Звідки в тебе цей баян? –

Запитав Микола:

- Ти ж бо грати на ньому, Йване,
Не умів ніколи.

Дає відповідь Іван:

- Від діда дістався
Мені вчора цей баян –
Он підтвердить Вася!

Ще спитав Коля таксист,
Ковтаючи каву:

- А що дід був баяніст?

Це мені цікаво!

Іван знехотя промовив:

- Та не так було!

З Василем тоді ми знову

Їздили в село.

Дід просив постерегти

Баян біля дачі,

Того діда, щоб знав ти –

Тоді вперше бачив!

Опинився цей баян

Так у мене вдома.

А де дід – сказав Іван:

- Мені невідомо...

Рідкий свист

Два зустрілись земляки,
Хоч не планували,
Потім ці чоловіки
Довго розмовляли.

Одному за п'ятдесят,
Ще козак бідовий,
А другому – сімдесят
Буде на Покрову.

Тротуаром міста йдуть,
Скрізь весна буяє,
Навкруги сади цвітуть,
Сонце тепле сяє.

Не дивись ти на мій вік! –
Каже Фіма Гриші:
Я ще справжній чоловік,
За тебе не гірший!

І колись я добре міг,
І тепер не кисну,
Жінки падають до ніг
Зразу – тільки свисну!

Гриша дивиться на Фіму,
Вірити не хоче,
Бо того вітрець колише,
Ледве землю топче.

Та у вічі не говорить
Оцю дійсність Фімі,
Хоче Гриша підбадьорить
Чоловіка нині:

Он, дивись, білявка гарна,
Ти таких бажав!
Фіма: - Так! Але у травні
Я вже відсвистав!

Сили переоцінити
Свої вже не гоже.
Тож планую в кінці літа –
Я ще свисну, може...

Сходити аби куди

У лікаря на прийомі
Сидить дядько й крекче:
- Довго мучуся я вдома...
В кабінеті шепче.
 Вам, лікарю, повідомлю
 Оцей мій секрет:
 Вже три дні не можу зовсім
 Сходить в туалет.
Лікар каже: - Вірте в себе,
Воно й пронесе.
Їсти груші вам не треба,
А так можна все.
 Ще лягайте, швидко зробим
 Потрібний укол.
 В туалет як не виходить –
 Сходіть на футбол!..

Не заслужила

У кав`ярні друзів двоє
Каву смакували
І спокійно між собою
Тихо розмовляли.
 Все змінилось! – один каже:
 Пити й курить кинув!
 Ще за тиждень я наваживсь
 Кинути й дружину.
А дружину теж навіщо? –
Друг спитав дбайливо.
Той: - Вона такого щастя
В нас не заслужила...

Свічка допомогла

Хутір. Пара молода.
Дружно їм жилось.
Лиш насилає біда –
Дітей не було.

Хоч постійно чоловік
За дружину дбає,
Прожили не один рік,
А дітей немає.

У сусідньому селі
Службу Божу правив
В церкві батюшка старий –
Про це люди знали.

Пішли в церкву для поклонів
Чоловік і жінка,
До потрібної ікони
Поставили свічку.

Батюшка благословив,
Сказав: - Добрі люди!
Йдїть із Богом до хатини –
У вас діти будуть!

Має свічка тут горіти,
Бог дає надію:
Жінка діточок родити
На радість зуміє...

Десять років пролетіло.
Батюшці цей хутір
Відвідати закортіло,
Між людьми побути.

Хоч давно після села –
В місті правив Службу,
Але ж родом звідтіля,
З багатьма мав дружбу.

Про сім'ю ту хоче знати,
Чи є у них діти,
Якщо є, то привітати,
Щиро порадіти.
Йде святий отець на хутір,
Знайшов їхню хату,
А назустріч біжать хутко
Дітей із десяток.
Дізнавався, де мама їхня,
Про батька питає,
Майже хором дітки різні
Вмить відповідають:
- У пологовім будинку
Мама віднедавна,
Ще купила діток двійко
Вона у лікарні!
Тато пішов знов до церкви
Отуди за річку,
Бо він хоче вже не вперше
Загасить там свічку!

Різні властивості

Недоторканість зняли
Повну з депутата,
Через місяць почали
Спробу розшукати.
Більше в Раду він не ходить,
Сім квартир порожні,
Сотня правоохоронців
Знайти слід не в змозі.
Бо набулася фізично
Вже інша властивість:
В нього є тепер надійна
Повна невловимість!

Щоб пересвідчилась

Жінка свого чоловіка
За вчорашнє лає:
- Ти приперся оце звідки?
Де був ніч? – питає.
І продовжує сварливо
На нього кричати:
- Як за ніч одну можливо
Прогулять зарплату?!
А чоловік хрипло дише,
Хитнув головою:
- Бери гроші! Ти побільше!
І ходи зі мною!
Поведу у ту місцину,
От сама й побачиш:
Не за ніч – там за годину
Гроші всі потратиш!

Турбота про здоров'я

До начальника прибув
Підлеглий в пекарні
І говорить: - Вчора чув,
Що ви у лікарні.
Всі за вас тут цілий день
Ми переживали.
Голова моя гуде,
Навіть спалось мало.
Обійшлося! – шеф промовив:
- Вже я на роботі.
Та приємно, що про мене
У людей турбота!
А підлеглий відкрив рота
І став посміхатись:
- Та кому була б охота
На вінок складатись?

Переконався

Почув Гаврило на суді
До себе запитання:

- Чому в людину почали
Стрілять на полюванні?

Підсудний так відповідав:

- Мені в ліску здалось,
Що у кущах тоді стояв
Не чоловік, а лось!

Суддя продовжив дізнаватись,
Не повернувши голови:

- Що це тоді помилка сталась –
Як зрозуміли ви?

Гаврило аж перехрестивсь
І взявсь відповідати:

- Що чоловік, я зрозумів,
Бо він теж став стріляти.

Як постріл в мене пролунав –
Ховатись довелось.

Тоді вже я переконався,
Що то в кущах – не лось...

Вони в шоломах

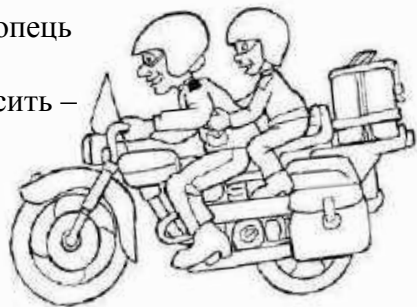
Звернулася вдень до Маші
Найближча сусідка:

- Часто бачу дочку вашу
В сумнівних поїздках.

Мотоциклом чужий хлопець
Возить до лісочка.

Вам тривожно бути мусить –
Чого їздить дочка?

Мати їй: - Чого боятись?
Досить сидить вдома!
І що з нею може статись?
Вони ж у шоломах!

Краще не треба

Дізнавалася Лариса
У небожа Петра:
- Ти ще все не одружився?
Вже давно б пора!

А небіж оцих розмов
Завжди уникає,
Легковажно тітці знов
Все ж відповідає:

- Мені так добре самому!
То женитись нащо?
Ви, повірте, я не хочу,
Щоб було ще краще!

Враження від газет

Те друкують у газетах,
Що страшно читати,
Від прочитаного, врешті,
Може всяке статись.

Це кум куму говорив
Біля магазину,
Бо у нього живіт нив
З цієї причини.

Кум по-справжньому жалівсь,
Про наслідки каже:

- Шлунок мій забарахлив
Від газетних вражень.

Інший кум розповідає:
- Я терплю неначе.
Хоч кошмари теж читаю
Та все передбачив.

Форс-мажору уникаю,
Не зазнав ні разу,
Бо газети я читаю
Лиш на унітазі!

Доручення

Іван завтра в село їде.
Зайшов до Євгена,
Просить той: - Зайди до діда
З привітом від мене.
 До Андрія ще зайди,
 Він чекає, певно.
 Борг йому передаси –
 Скажеш, що від мене.
В Павла жінка народила,
Туди зайти треба.
Іван йому: - Зрозуміло!
Сказать, що від тебе?..

Буде втрата

Відвідувачка у ворожки
Про долю питає.
Та кивнула й далі мовчки
Карти розкладає.
 Щось бурмоче, плює вбока –
 Не та лягла карта.
 Каже жінці: - От морока!
 Буде в тебе втрата!
Подивилась, ще говорить:
- Вийшла заковика!
Незабаром можеш втратить
Свого чоловіка!
 Бо як вже ця карта ляже –
 Те й одержать люди!
 Я вдова – їй жінка каже:
 - Ось три роки буде...
Хоч помер – ворожка мовить –
Та не зміниш долю.
Значить, вкрадуть дуже скоро
Твою парасолю...

Шаурма

Я ніколи не купую
Шаурму в кіосках.
Її вдома сам готую –
Розповідав Костя.
І виходить, наче справжня –
Далі він хвалився:
- Навіть нею вже два рази
Трохи отруївся...

Не навідріз

Незаміжня досі Соня
Запитала вчора:
- Не приходите до мене
Чому більше, Борю?
Ви ж мені відмовили –
Журиться Борис.
Соня йому відповіла:
- Я ж не навідріз...

Перевірка лідерських якостей

Перевірити дитину –
Чи вона є лідер,
Можна за якусь годину:
Хай в село приїде.
Тож ці якості, ручуся,
Визначити просто –
Як дитину до бабусі
Привезете в гості.
Гусей стадо випускайте
І слідкуйте пильно:
Чи маля гусей ганяє,
Чи гуси дитину.

Перспективна бабуса

Порушив перед Іваном

Студент Петро тему:

- Мешкаєш разом з батьками

Чи, може, окремо?

Іван швидко озирнувся

Й так відповідає:

- Поселився у бабусі,

Там батьків немає.

Павло знов почав питати:

- Бабця не сварлива?

Чи не буде набридати?

Це дуже важливо!

Іван каже: - Перспективна

У мене бабуса!

Скоро буде вже не дивно,

Як сам залишуся...

Буде, що згадувать

Лає голосно у хаті

Івана дружина:

- Доки ще я твої п'янки

Терпіти повинна?

Вже старий для цього діла,

За розум би взявся!

Позавчора, у неділю,

За хлівом валявся!

Оце ж треба так напиться,

Що не вліз і в хату!

Чоловік став буркотіти:

- Буде, що згадати...

А дружина: - Заткни пельку!

Коли прийде старість,

Будеш згадувать частенько,

Де клав окуляри...

Наїсися на весіллі

Давай одружимось - мовить Оля:

- Весілля зіграєм!

Ні! Не хочу! – каже Коля:

- Я їсти бажаю!

Оля знову: - Мама й тато

Весілля оплатять,

Все село буде гуляти

Наше спільне свято!

У кафе усі посядем –

Це тобі не в лісі!

Отоді вже до упаду

Там і наїсися!

Здача крові

(чорний гумор)

Пункт переливання крові.

Я туди пішов,

Почував себе здоровим,

Думав здати кров.

Медсестричка у халаті,

Сама не своя,

В мене прагнула дізнатись –

Кров була чия.

Потім звідти проганяла,

Щоб я не стояв.

Спересердя запитала,

Де ту кров узяв.

Наостанок ще питає

В їхньому дворі:

- Чому кров перебуває

В мене у відрі?..

Галантний кавалер

Сидить парубок, з ним пані,
Щедрий стіл, сніданок.
Діло було в ресторані,
Минав пізній ранок.

Дівчина офіціанта зве,
Набридло сидіти,
Гроші з сумки дістає,
Хоче розплатитись.

А парубок перегнувся:
- Кохана! Не варто!
Давай гроші, розплачусь
Я з офіціантом!

Подарунок на день народження

Звично Грицько та Данило
Взялись випивати,
Вже хильнули, закусили,
Стали розмовляти.

День народження в дружини –
Каже Гриць із сумом:
- Що їй дарувати нині,
Я ще не придумав.

А йому Данило радить
Ніби молодому:
- Ти тверезим на це свято
Повернись додому.

Оце й буде подарунок
Гарний для дружини.
Потім зробиш поцілунок –
І всі іменини!

Гриць бурчить: - Не обіцяю...
Не велике свято!
Бо в дружини це звичайна,
А не кругла дата...

Черговий скандал

В Гриця його Галя
Дуже запальна,
З нічого скандали
Створює щодня.

Ввечері ця Галя,
Мабуть, не спроста
Вдома запитала:
- Я в тебе товста?

Це до чоловіка
Свого так звернулась,
Розгнівалась швидко
І зразу надулась.

А Гриць їй промовив:
- Ану рівно стань!
Не насуплюй брови –
Зовсім не товста!

Жінка закипає,
Міцно стисла зуби,
Чоловік вже знає:
Скандал знову буде!

Щоб не відповів він –
Мусив Гриша звикнуть:
Подібних скандалів
Вдома не уникнуть!

Результати в тирі

Куди вчора ти ходив? –
Григорій спитав.
З батьком завітали в тир –
Василь розказав.

Ну, і як там постріляли –
Можеш похвалитись?
Василь йому: - З полювання
Не могли б прожити...

Не всі однакові

Дядько просить в магазині
Ковбаси цілий батон:
Колектив направив нині
Взяти гарний «закусон».
Ці батони товсті й довгі,
Бо варена ковбаса.
Та закуска буде бодра –
Краща ніж дрібна хамса!
Продавчиня: - Вибирайте!
Ось батонів цілих сім!
Він: - Та будь-який давайте,
Бо однакові усі!
Всяк буває – Вона каже:
- Ви не знаєте всіх див!
От оцей батон вантажник
У калюжу упустив...

Розібрався...

Вдома розпочав Семен:
- Наче й не наука,
Та як думати почнеш,
Вийде хитра штука!
До дружини: - Дивись, Женю!
А сам хрипло дише:
- Як чужу бачиш кишеню –
Та завжди повніша!
Чоловік криво сміється:
- Далі ще турботи –
Завжди легшою здається
Нам чужа робота.
І проблеми у людей
Скрізь завжди простіші.
Тільки діти чужі все ж
За наших ще гірші!

Повне щастя

Кинулася племінниця
До тітоньки Рози,
Що прибула із Вінниці
Й стоїть на порозі.
Мала каже: - Добре дуже,
Що ви завітали!
Тепер повне щастя буде
У тата і мами!
Тітка трохи здивувалась:
- Чому так гадаєш?
Ще племінницю спитала:
- Чи секрети знаєш?
А дівча розповідає:
- Каже мама Настя,
Лише вас не вистачає
Для повного щастя!

Дві дублянки

У міську пивничку вдень
Два дядьки тупочуть,
В гардеробній одяг верхній
Повісити хочуть.
Побачили на стіні –
Папірець біліє,
Прочитали там вони:
«Працівник хворіє!»
Та висять он пальта різні,
Чимало одежі,
І багаті речі й бідні,
Хоч ніхто не стежить.
Зняли кожний по дублянці,
Добротні й красиві,
Пішли випити по склянці
Горілки і пива.

Гроші мали, пили, їли
І салати й шпроти,
Доки не оголосили
Про кінець роботи.
Зачинялася пивниця,
Зайшли в гардеробну,
Подивились на полиці –
А вони порожні!
Дві спецівки лиш висіли,
Нема вже дублянок,
Тож лайнулись, старе вділи
І вийшли на ганок.
Один каже: - Завтра прийдем,
Трохи вип'єм пива
І покинем заклад цей
Ми удвох квапливо.
Двинем зразу до одежі –
Швидко вибирати
Та не змірявши, де краща
Будем одягати...
Заглянули в ту пивницю
Вже після роботи,
Бачать: там сидить на місці
Новий гардеробник.
Стоять дядьки у спецівках
І спостерігають,
Як за взятий одяг тітка
Номерки вручає.
Жінка ця взялась сидіти
Й за речами стежить,
Вже не вийде замінити
Їм стару одягу.
Висновок: дядьки-роззяви!
Через свої п'янки,
Отакі ж п'яниці вкрали
Їхні дві дублянки!

Порада-консультація

(чорний гумор)

У сумному магазині
Ритуальних послуг
Вибирає на вітрині
Дядько труну довго.
Ходив туди-сюди без кінця,
Здавалося б нащо.
Врешті, спитав продавця,
Які труни кращі:
Мовив той: - Важко сказати.
З цинку – довговічні.
Дерев'яні, якщо взяти –
Ті більше корисні.
Для здоров'я не шкідливі,
Солідніші мовби.
Визначитись тут важливо,
Що вам до вподоби...

За хабар

У камері запитали
Чиновника-в'язня:
- Ти за що сюди попав?
Той відповів зразу:
- За хабар лиш загребли,
Довелося сісти...
Йому кажуть: - От часи!
Як же далі жити?
З перебором примхи долі:
Щоб сюди потрасти –
Ще й хабар треба на волі
Неодмінно дати!..

Душевна рана

Де горілки ділась пляшка? –
Чоловік питає.
Жінка лиш зітхнула важко
Й так відповідає:
 Рану собі обробляла...
 Той: - Яку ще рану?
 Може, пляшку заховала?
 Говори негайно!
Пояснила далі жінка
Голосом плачевним:
 - Вся потрачена горілка
На рану душевну...

Своєрідний облік

Ревізор зранку примчався
І взявсь за роботу,
Перевірити старався
Бригаду з ремонту.
 Цей інспектор все фіксує,
 Навкруги не раді,
 Запитав: - Скільки працює
 Людей у бригаді?
Обліковець щось рахує
Й каже: - З бригадиром
Тут робітників працює
Вже двадцять чотири.
 Ревізор – двадцять три пише,
 Бо своя система:
 - Я вніс робітників лише,
 Бригадир - окремо.
Обліковець такий облік
Дуже критикує:
 - В нас без бригадира зовсім
Ніхто не працює...

Спокусливі дороги

Як горілки знов наперся –

Сон Івану снився:

Ніби він на перехресті

В лісі опинився.

Стоїть стовп, на нім три стрілки:

Прямо і дві вбоки,

Ще осика, де на гілці

Всілись три сороки.

Всі пташини там без діла

Згорбившись сиділи,

Та Івану й не хотілось,

Щоб ті скрекотіли.

Без них чувся голос тещі,

А сон далі снився,

Де Іван на перехресті

Вказівник дивився.

Стрілка «Прямо» має напис:

«Йди отак, заблудо!

Прогуляєш життя сам ти –

Дружини не буде!»

Де усілися сороки,

Стрілка є «Наліво».

Теж чималий напис збоку

Дуже зрозумілий:

«Поверни сюди, Іване!

Знайдеш молодицю!

Буде там тобі кохання,

Борщ і паляниця!»

Ще застигла стрілка «Вправо»

І текст на жердині:

«Йди за стрілкою ти жваво –

Чекає дівчина!

Сама гарна, як принцеса,
Тебе кохатъ буде!
Поспішай, а то діждешся –
Випередять люди!»
 Став Іван, давай читати
 Написи-спокуси,
 Хоч давно є вдома в хаті
 Дружина Маруся.
Та вже жінка старувата,
Часто його лас,
Примушує працювати,
В корчму не пускає.
 Довго Іван собі мислив.
 І прокинувся, врешті,
 Бо заснув знов п'яний, звісно,
 Десь у очереті.
Згадав сон, живіт почухав,
Розвиднятись стало,
Із болота мовчки слухав,
Як жаби кректали.
 Він піднявся, зробив два кроки,
 Берег оглядає:
 Є осика, де сороки? –
 Щось їх тут немає.
І відсутні всякі стрілки,
Хоч як не дивився.
Добре, що не сталось «білки» -
Йван перехрестився.
 Вдома цілу ніч дружина
 Десь переживає,
 А мене чорти носили
 Чи сам тут блукаю...
Відчуваючи тривогу
І муки сумління,
Вибравсь якимось на дорогу
Майже з баговиння.

Довелося спотикатись
І впав разів кілька,
Лаявсь: - Треба забувати
Кляту цю горілку...
Йшов забрьоханий Іван,
Не зважав на втому,
Крізь рідючий туман
Повертавсь додому.

Ложки з готелю

Пожалівсь Климентій Кості:
- От нечесні люди!
І запрошуй таких в гості,
То речей не буде!
Срібні ложки вдома вкрали –
Дві з гравіруванням.
А гостей було чимало,
Тепер вже в останнє!
Що на ложках тих було? –
Костя поцікавивсь.
Клим: - написано давно
Там «Готель «Ласкавий»...

Доведеться так ходити

Ногу вивихнув Іван,
Довезли в лікарню,
Посадили на диван,
Чекали не марно.
Зайшов лікар і сказав:
- Спіткнулись невдало!
Коштуватиме для вас – Додав:
- Буде це немало!
Коли потім він почав
Суму говорити,
Хворий сам на ноги став:
- Буду так ходити...

Вилікувався

Все за ліки заплатив,
Закінчились гроші! –
У палаті говорив
Хворий дідусь Гоша.
Лікар, глянувши суворо,
Сказав: - Це чудово!
Значить, ви уже не хворий,
Бувайте здорові!

Цінова знижка

(чорний гумор)

На базарі п'яний дядько
Пса вдень продає.
Покупець: - Чому собака
Лежить, не встає?
Продавець трохи заплакав,
Собі очі втер:
- Якщо чесно – мій собака
Позавчора вмер.
Покупець: - Мертва тварина
Навіщо мені?
Дядько: - Через цю причину
Скину у ціні...

Дитяча відвертість

Запитала вдень бабуся
Онuku Тетянку:
- Більше любиш ти матусю,
А чи свого татка?
Та маля відповідає
Розширивши тему:
- Я найбільше люблю
Трубочки із кремом!

Теж допоможе

(чорний гумор)

Гриць до кума зранку вбіг,
Спочатку поохкав,
Далі стогне: - У хліві
В нас корова здохла...

Попросив допомогти,
Її неживу,
Удвох якось відтягти
З хліва на траву.

Якщо он корова в тебе
Здохне, слава Богу! –
Я прийду при цій потребі
Теж на допомогу!

Живеться по різному

Запитала Марфа Соню:
- Як живеться дітям?
Вже дорослим – сину й доньці –
Є привід радіти?

Марфа так відповідала,
Витерши долоню:
- По різному у них склалось,
Щоб ти знала, Соню!

Повезло дочці у шлюбі!

Ні біди, ні горя!

Чоловік купує шуби

І возить на море!

А от сину гідне щастя

Не дісталось, певно.

Навіть думать про це часто

Мені неприємно...

Бо невістка геть погана!

Мовчати не буду:

То вези до океану,

То купляй їй шубу!

Одна на три місця

Мамі пишнотіла доня

Таке розказала:

- По дорозі у вагоні

Спочатку стояла.

Троє парубків на лаві,

Видно ліцеїсти,

Вставши – запропонували

На їх місце сісти...

Дочка лице заховала

Й дуже зашарілась.

Мати ж її запитала:

- Ти хоч там вмістилась?

Багатий наречений

Бізнесмен старий говорить

Юній нареченій:

- Хочу заздалегідь повідомить

Про хвороби в мене:

Докучають гайморит

І стенокардія,

Ще хронічний гепатит,

Зненацька потію.

Гикавка настає часто,

Буває й «падуча»,

А для повноти вже щастя –

Енурез замучив...

Є мігрень і менінгіт,

Кашель, невралгія,

Діабет, тромбофлебіт –

Ліки слабо діють!

- А чого ж нема? – із жахом

Дівчина питає.

«Наречений» чесно каже:

- Всіх зубів немає...

Яка різниця

В кафе дядько говорив:

- Мені прецікаво!

Ви на столик подали

Оце чай чи каву?

Бармен каже: - І мені

Теж цікаво так,

Що не можете самі

Визначить на смак.

Дядько бармена спинив,

Далі став казати:

- Вибачте, те, що я пив –

Не міг розібрати!

Бармен звично хитнувсь важно

І протер полицю:

- То тоді, що влили в чашку,

Вам – яка різниця?

Прибуткова посада

Три дядьки вже напідпитку

За столом сиділи,

Пили пиво та горілку,

Про щось говорили.

Похвалився всім Григорій

Про своє везіння:

- Пофортило мені вчора,

Як здавав я зміну.

Обшукав пальто зимове

І, як це не дивно,

Там знайшов я випадково

П'ятсот одну гривню!

Говорив Гриць далі радо

Своїм друзям п'яним:

- Гардеробника посада

Зовсім не погана!

Тому й не відповів

Підійшов у якусь днину

Молодик до Мойші.

Запитав: - Котра година?

А той стоїть мовчки.

Хлопець ще раз повторив

Своє запитання,

Так простояв п'ять хвилин,

Плюнув на прощання.

Та й пішов кудись за ріг.

Мойшу кум питає,

Чому він не відповів,

Хоч годинник має.

Мойша каже: - Все логічно.

Якби сказав слово,

То у нас би тоді звично

Виникла розмова.

Потім він би запросив

Випити десь чарку,

Після - я б його повів

В свою комуналку.

Там побачив би в кімнаті

Мою доньку, певно,

В її міг він закохатись

І вона – взаємно.

Точно став би женихатись,

Парубки це вміють,

Весілля мені відбувати,

Потім діти підуть.

Нащо мені такий зять –

Справжній халамидник,

Що не міг собі придбать

Хоч якийсь годинник?

Етикетка для молі

Вбігає зла до магазину
Дебела молодиця зранку:
- Учора я у вас купила
Цю ковдру – ось погляньте!
Мене усі ви запевняли:
Товар – з чистої вовни!
Я вдома етикетку глянула
І вийшов обман повний!
Написано, що ковдра
Вся зроблена з синтетики.
Який учора бовдур
Сховав цю етикетку?
Їй кажуть: - Нам відомо!
Ярлик оцей пришито,
Щоб можна у вас вдома
Всю міль так обдурити!

Дідова пригода

(давня бувальщина)

Кошики з лози дід плів,
Виходили гарні,
До райцентру їх носив
Часто й регулярно.
Пішки йшов дідусь з базару,
Далеко до хати,
Повертався без товару –
Вдалося продати.
Вторгував якусь копійку,
Несе хліб з хамсою,
Здолав ще півшляху тільки,
Йшов попід горою
Дід крокує, не спішить,
Свист йому почувся,
Зупинився він на мить,
Назад озирнувся.

Ні! Самотньо на дорозі,
А свист знову чує.
Уже в деякій тривозі
Далі він прямує.
 Зупинився і не дише –
 Ніби перестало,
 Тільки вітер гай колише.
 Рушив – засвистало.
Двадцять верст чимчикував,
Сорок раз спинявся,
На секунди свист стихав,
Потім відновлявся.
 В діда стомлене вже тіло,
 Заболіли ноги,
 А воно щось все свистіло,
 Терпіль нема змоги.
Озирався часто дід
І пильно дивився
Та за ним ніхто услід
Так і не з'явився.
 Ноги самі доплелись
 У село до хати,
 А у вухах: свись та свись –
 Не хоче стихати.
Минав день, вже скоро ніч,
В хаті потемніло,
Дід заліз на теплу піч –
І там засвистіло!
 Ще годину він лежав,
 Дунав – що за лихо?
 Висякавсь. Свист перестав.
 І настало тихо.
Більш навколо не свистало,
Закінчилось диво.
Дід зрадів – спокійно стало
І заснув щасливо!

Дієвість реклами

Говорив завжди Данило
Людам при нагоді так:
- О! Реклама дивна сила!
Вже доведено не раз.
 Курка довго кудкудаче,
 Як знесе яйце.
 Гуска тихо знесе – наче
 Й не робила це.
І тому завжди купують
Ячка курячі.
Дуже рідко пропонують
Десь яйця гусячі...

Листоноша

Клим у вірності дружини
Ще не сумнівався,
Отож часто без причини
З дому відлучався.
 То тинявся по містечку,
 То в лісі блукає,
 Бо його дружина в «гречку»
 Ніби не стрибає.
Та недавно перебрались
До іншого міста,
Поступово вже звикали –
Є річка і ліс там.
 Зустрів скоро чоловік
 Земляка. Спинились.
 Чи на новім місці звик –
 Довго говорили.
- У дружині я почав
Трохи сумніватись,
Бо вона ще молода –
Все сама у хаті.

Вчора з риболовлі плівсь
Ще тільки сіріло,
Листоношу я зустрів –
Оце перше диво.

Що розносить він так рано
По дворах газети –
Ніби-то незвично якось,
Щось, мабуть, не те тут...

Інше диво – теж погане,
Бо тоді дивлюся:
Листоноша це той самий,
Відростив лиш вуса.

В попередньому райцентрі
Часто його бачив.

Чого він сюди приперся –
Якось дивно наче.

А дружина напівгола
Безтурботно спала,
Зім'ята газета долі –
Мабуть, прочитала.

Дуже міцно спала, схоже,
Не схотів будити.

Може, ранній листоноша
Встиг сон перебити.

Вирішив: поки скандалу
Вдома не робити,
А спокійно буду далі
По іншому жити.

Як на річку піду рано –
Замкну жінку в хаті!

І на пресу перестану
Робить передплату!

У суперечку не встряє

Жінка подрузі жалілась,
Сівши на дивані:
- Ремонт давно я хотіла
Зробити у ванній.
 Але чоловік заважає –
 Не дає нагоди:
 Часто кахлі вибираю,
 А він на все згоден.
Наполягти не вдається
Й здолати у спорі –
Тож ремонт цей доведеться
Починать не скоро...

Розділив обов'язки

У селі завжди Онисько
Був трохи ледачий,
Байдуже на все дивився,
Бо мав таку вдачу.
 З одруженням пофортило –
 Вважав він спочатку:
 Жінку взяв собі вродливу,
 До того ж багачку.
Але щастя утекло,
Пролетіло мимо,
Бо Ониську довелося
Проживать у приймах.
 Тесть солідний – був завгаром
 В райпромкомбінаті,
 Зятя туди кочегаром
 Зміг прилаштувати.
Теща й жінка там були
Також при посадах,
Коли й зятя прийняли –
Стали дуже раді.

Та Онисько всіх підвів:
Погано трудився,
А коли аванс пропив,
З роботи звільнився.
Чому вдома сидиш досі? –
Теща все питала.
Зиркала на зятя скося
Й сердитися стала.
А у того міцні нерви:
- Ніде працювати!
До весілля був на фермі –
Не дали зарплати!
Розраховував у вас
Зароблю щось, може,
Коли видали аванс –
Він на здачу схожий!
Підприємливі ви люди,
Звикли працювати,
А я для безпеки буду
Дім охороняти.
Тож працюйте – я не проти,
Йдіть швидше за двері.
Як повернетесь з роботи –
Розбудіть вечерять!

Не хочуть заміж

Сказав Віктору Кіндрат
В барі серед ночі:
- Повно в селищі дівчат,
Що заміж не хочуть!
Здивувавсь Віктор: - Невже?
Як про це дізнавсь?
А Кіндрат: - Вісьмом уже
Я пропонував...

Стільки не живуть

Дві жінки, яким за тридцять,
Про своє говорять.
Одна дуже захотіла
Заміж вийти скоро:
- Хочу бачить теплі сцени
З життя, любов нашу.
Чоловік, щоб був за мене
Десь удвічі старший...
От оце вже неможливо! –
Подруга сказала тут:
- Женихи, як зрозуміло,
Стільки не живуть...

Нова машина

Діти в садку розмовляють,
Діляться новинами,
Що в сім'ї – повідомляють,
Хваляться машинами.
В тата є нова машина! –
Каже хлопчик Вова:
- Він пригнав біленьку «Ниву»
Увечері знову.
Запитала його Міла
Трішечки єхидно:
- Де стоїть ця нова «Нива»?
Щось її не видно!
Вова: - Довелось звичайно її
Перефарбувати.
Ще потрібно номери
На ній поміняти.
Кожний раз машини білі
Стають кольорові,
Тато й цю вночі уміло
Замаскує знову...

Ще не товстий

Схуднуть треба хоча б трохи –

Клим нарешті певен:

- Розпочну займатись спортом

Відтепер щоденно.

Тож наваживсь – ранок кожний

Починать спортивно.

І поставив на пів шосту

Кімнатний будильник.

Як уранці задзвонив –

Клим позбувся шуму.

Не такий вже я товстий –

Він тоді подумав.

Вода з сиропом

(бувальщина)

Студент хімію здавав –

Залік в інституті,

Нічогісінько не знав,

Бо на розум скрута.

Викладач нездару знає,

За столом сидить:

- Скажи хоч – того питає –

Формулу води.

Сподівався: це кожний зна,

Та все ж перевірю!

А студент мовить: - Аш два

І есо чотири.

Та яка ж оце вода?! –

Викладач навпроти.

Знов студент йому: - Ота,

Що завжди з сиропом...

Не та підійшла

Підійшла якось до дядька
Молодиця в місті,
Той тримає відро яблук,
Одне взявся їсти.

Жінка в темному жакеті
Ворушить вустами:
- Знайдіть одну сигарету
Для гарної дами!

Дядько шматок проковтнув
(Видно, що з села):
- А сама вона чому
Сюди не прийшла?..

Логічний висновок

Вдарився автомобіль
У ялину гарну
І потрапив вже Василь
З машини в лікарню.

Без свідомості там був
Та прийшов до тями,
Після того він відчув,
Щось не те з ногами.

Дуже в нього мерзли ноги
І хотілось їсти.

Вирішив про ці тривоги
Комусь розповісти.

Сказав лікарю: - Дізнавсь,
Що живий, напевно,
Коли відчувати став
Голод, ноги мерзнуть.

Якщо б я уже помер –
Сказав Василь ледве:
- Тоді був би я тепер
У раю чи в пеклі.

Коли б я у рай попав,
Будьте з оцим згодні,
Там би я перебував
Точно не голодний.
А якщо вже, не дай Бог,
Опинився в пеклі,
То по-іншому було б –
Ноги б там не мерзли...
Змогли відпустить додому
Василя невдовзі.
Вже боявся на будь-чому
Їздить по дорозі.
Хоч без наслідків поганих –
Василь ходить пішки.
Як подію цю згадає,
То кульгає трішки.

Серед ночі

Прокинувся дід в своїй хаті,
Бачить: що за диво?
Якийсь злодій по шухлядах
Нишпорить квапливо.
Що шукаєш? – дід спитав.
Той здригнувся: - Гроші...
І труситися почав
Ніби хворий, схоже.
Дід говорить: - Ляжу спати!
Як ти гроші знайдеш –
Розбуди і тут у хаті
Їх мені покажеш!
Шукай в хаті і в коморі.
Тільки, хлопче, знаєш,
В мене пенсія не скоро –
Облизня спіймаєш!

Або-або

Сказав лікар пацієнту,
Що багато пив:
- Як не кинете горілку –
Станете сліпим!
А в старого ця хвороба
Вже руки трясє
Та він лікарю промовив:
- Я вже бачив все...

Жебрак-шахрай

(чорний гумор)

Ось жебрак сидить понуро,
Капелюх з грошима,
Люди кидають купюри,
Не проходять мимо.
Зупинилась одна жінка,
Милиці лежали,
Пожаліла теж каліку,
Півсотню дістала.
І говорить жебракові:
- Будь таким жахливо?
Так – одне промовив слово,
Гроші взяв квапливо.
А ще гірше будь сліпим...
- Каже жінка далі.
Затягнувсь той, пустив дим,
Милиці поставив.
Потім згодився, що гірше
Й поправив волосся:
- Як сліпим я був раніше,
Важко довелося.
Отоді – Продовжив глухо:
- Чорні дні настали.
До оцього капелюха
Чорт зна що вкидали...

Коротке запитання

Запросив на танець Фіма
Повнотілу Соню,
Він обняв партнерки спину,
Взяв її долоню.

Треба б з нею говорить –
Не знаходить слів,
Розгубивсь Фіма, мовчить,
Ніби онімів.

Запитала його дама:

- Розкажи мені
Тільки чесно, без обману –
Ти хропеш у сні?

Дві хвилини

Я на поїзд запізнився! –

Вив дід на пероні:

- Сама двинула бабуса

В шостому вагоні.

Підійшов черговий тихо,

Дідуся питає:

- Яке трапилося лихо,

Що ти так волаєш?

Кричить дід знов про пригоду,

Яка сталась нині,

Що спізнився – повідомив,

Він на дві хвилини.

Я заскочив поблизу

В туалет вокзальний,

Бо потреба находу

Виникла нагальна...

А черговий: - Запізнився

Лиш на дві хвилини,

А кричиш – ніби не встиг

На цілу годину!

Коли б любила

Сварилися з чоловіком
Не вперше дружина,
Переходили на крики
Незгоди постійні.

Почала жінка культурно:

- Я ж тебе кохала!

Що пішла заміж за дурня –

Пізніше дізналась!

Чоловік собі гудів:

- Коли б ти любила –

Для сім'ї знайшла б тоді

Іншого дебіла!

Велика сім'я

Хлопець знову завітав

До дівчини Наді,

Її батько запитав

Жениха у хаті:

- Поділись отут, юначе,

Планами зі мною,

Одружитися неначе

Думаєш з дочкою?

Хлопець ствердно відповів:

- Так! Надю кохаю

І вона мене. Вже ми

Одружитись маєм.

Батько: - Хочу ще спитати

Від імені Наді:

Чи сім'ю утримувати

Зможеш ти насправді?

Зможу! – Жених не мовчить:

- Я уже працюю!

«Тесть»: - В сім'ї людей аж шість,

Тож добре подумай...

Змінив звичку

У селі не пив горілки,
Тверезим ходив
Іван змолоду, а тільки
Самосад кури́в.

Тютюн міцний, як засмалить –
Чхають люди й кінь,
Йому всі сусіди кажуть:
- Звичку цю покинь!

Зважився, терпів, страждав
Не одну він мить,
Через місяць всім зізнавсь –
Не буде курить!

Весело на всіх дивився:
- Кинув згубну звичку!
І на радощах напився
Так, що впав у річку.

Ледве витягли Івана
І так тепер є:
Він щодня вже регулярно
Оковиту п'є...

Запрошення поснідати

Дайте мені гривень сотню! -
Десь перед обідом
Просить жебрак: - Бо я досі
Ще навіть не снідав!

А багач відповідає:
- Я теж не поснідав.
Такі випадки бувають
І нерідко, діду!

Дід: - Несіть тоді три сотні
Й нічого сидіти!
Бо я хочу вас сьогодні
Снідять запросити!

Несподівано визначив

Перехожий, що зустрівсь
Хлопцю по дорозі,
Чи не буде сірників? –
Вибачившись, просить.
Той піджак, штани обмацав,
Торкнувсь бороди
І сказав, ледь не заплакав:
- Який я худий...

Друзі підтвердили

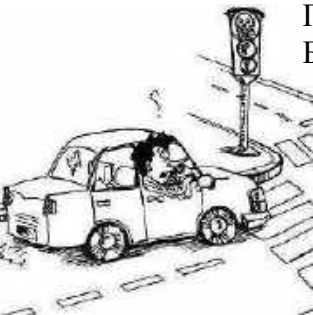
Загуляв Іван до ранку,
Не прийшов до хати,
Тільки зовсім на світанку
Розпочав збиратись.
Вдома, мабуть, зла дружина
Розпочне сварити
Та Іван придумав нині,
Що йому робити.
В нього ж друзів є багато!
Телефонував
Він спочатку до Кіндрата
Й того попрохав:
- Як захоче знать дружина
Чи я в тебе був,
Скажи тоді неодмінно,
Що там і заснув.
Ніби випив, розморило,
Потягнуло спати.
Тож всю ніч, отаке діло,
Був у тебе в хаті.
Той дав згоду, заспокоїв.
Вдома Іван вже,
А дружина з кочергою
На порозі жде.

Іван злякано: - Чекай...
Жінку попрохав:
- У Кіндрата запитай!
Там я ночував...
 А дружина закричала:
 - Подзвонила всім!
 В них ночуєш – розказали
 Гриць, Микола й Клим!
Набрехав також Дмитро,
Що ти був у них!
І Василь, Андрій, Петро –
На усіх твій гріх!
 А ти ще сюди приплів
 Якогось Кіндрата –
 До свині йди жить у хлів!
 Не пущу у хату!

Вже підвезли

По узбіччю край дороги
Йшло двоє дівчат.
Виїхав автомобіль з-за рогу –
Біленький «Фіат».
 Двоє хлопців виглядають,
 Машина гальмує.
 Стоп! Дівчата! – Один каже, -
 В салон пропонує:
- Чого пішки крокувати
Та ще й проти ночі?
Підвезем таких дівчат
Будь-куди охоче!
 Засміялись ті завзято
 Й так відповіли:
- Ми півроку не дівчата –
Нас вже підвезли!

У консерваторії

Йшов екзамен по вокалу
У консерваторії,
Де оцінку ставлять низьку
Дівчині Вікторії.

Не годиться зовсім голос? –
Дівчина питає.
Від комісії хоч слово
Все ж вона чекає.

Відповідь про голос чесна
Є без зволікання:
- Крик згодиться при пожежі
Чи пограбуванні...

Змінився діагноз

При огляді пацієнта, лікар
Почав говорити:
- Невідкладно ви повинні
Кинути курити!

Пить спиртне забороняю,
Бо буде ще гірше!
Пацієнт: - Я не вживаю.
П'ю водичку лише.

І взагалі не курю
Й не кутив ніколи,
До рук тютюн не беру,
Як закінчив школу.

Лікар: - Їжте дієтичне,
Овочі та фрукти!
Хворий: - Так і є фактично.
Все інше – отрута!

На солодке для вас теж
Заборона буде!
Пацієнт: - Від нього мене
Завжди тільки нудить!

Що порадити надалі -
Лікар ще гадає,
Вияснив усі деталі,
Нарешті питає:
- Борщ їсте хоча б якийсь?
Хворий: - Полюбляю!
Виклав лікар вердикт свій:
- Теж забороняю!
Відповіді на питання –
Діагноз змінили,
Викликає здивування,
Чому ви хворіли?
Бо не «древній» чоловік –
П'ятдесят весною.
Якщо тут не винен вік,
Може, борщ виною?

Ключ

Неуважний був професор
І не пунктуальний,
Хоч про нього завжди в пресі
Писали похвально.
З дружиною повернулись
Із гостей додому.
Двері вхідні відімкнути
Належить самому.
Раптом жінка вже регоче:
- Ти вже шизонутий!
Бо цигаркою он хочеш
Двері відімкнути!
А професор б'є по лобі
Себе і завив:
- По дорозі це, виходить,
Я свій ключ скурив...

Пригоди козаків

(небилиці)

Небилиці неймовірні
Буду говорити
Про козаків відчайдушних
Івана й Микиту.

У сімнадцятім столітті
Йван сів на кобилу
І почав зразу дзвонити
Куму на мобілку:
- Сідлай коника, Микито,
Їдьмо до Херсону,
Обіцяли там зварити
Мені самогону.

У корчму тоді заглянем,
Трохи погуляєм.
Той йому відповідає,
Що грошей не має.
А Іван сказав: - Заскочиш
До баби Одарки,
Знімеш в хаті якісь кошти
З банківської картки.

Банкомат баба придбала,
Поставила в хаті,
В неї там за кусень сала
Можна гроші зняти...

От зустрілися в корчмі –
Славно погуляли!

Прокинулися у багні
Й телефон украли.

Вмились, курять сигарети,
Телефон шукають,
А корчмар їм по секрету
Хто вкрав – натякає:

- Клятий турок річ узяв
Коли ви вже спали,
Під сідло собі поклав
Й поминай, як звали...
Знайшли турка з телефоном
І відлупцювали,
Десь в степу аж за Херсоном
Телефон забрали.
Заглянули – є сім-карта,
Батарея ж сіла.
Та від гасової лампи
В корчмі зарядили.
«Есемеска» вже сигналить:
Кинув борг на картку
Той, кого відлупцювали –
Пора до Одарки.
Довелося кілька днів
На конях скакати –
Стоїть черга козаків
Біля банкомата.
Інкасатор на волах
Козакам на втіху
Везе гривні у мішках,
Щоб не сталось лиха.
Ще майнула якась мить
В Одарчиній хаті,
Банкомат вже торохтить –
Є усім зарплата!..
Тут скінчились небилиці
Для читача раптом,
А належно почалися
Героїчні факти:
Вони порошу закуплять,
Пищалей ... Лиш свисни –
Козаченьки всі зберуться
Захищать Вітчизну!!

Несерйозні закони фізики і не тільки

(з елементами чорного гумору)

1. *Вулична теорія ймовірності*

Якщо чиясь пика просить
Постійно цеглину,
Тоді з нею в руках скоро
Когось та зустріну.

2. *Кримінальний Закон Архімеда*

Якщо тіло помістити
Глибоко у воду,
Тоді можна заробити
Років десять згодом.

3. *Домашній Закон прискорення*

Якщо з'їли ви сметану,
Взяли рибу їсти –
Доведеться незабаром
Швидко в клазет бігти.

4. *Алкогольний Закон про стан речовин*

Якщо раптом пляшка спирту
Та об асфальт гепне –
Марно ждати ціле літо,
Що він там замерзне.

5. *Вагонний Закон Ома*

Якщо струм провіднику
З опором б'є в груди –
Через прикрість отаку
Всі без чаю будуть.

6. *Закон взаємозв'язку ніг і горла*

Якщо ноги десь промокли –
Горло болить сильно,
А «промочите» знов горло –
Ноги йдуть не рівно.

7. Закон збереження фінансової енергії

Як отримали ви кошти
Й стали пропивати –
Значить, виторг алкогольний
Піде на зарплату.

8. Закон спадковості

Як з яблуні раптом плід
Виявивсь лимоном –
Це не був ти коли слід
Біля жінки вдома.

Повістка

Вдома вдень Іван Тетеря
Почув таку звістку:
- Відчиняйте скоріш двері,
Віддамо повістку!
Іван двері не схотів
Комусь відчиняти,
Мовить: - Я вже відслужив
Давно у солдатах.
Візитер ніяк не йде,
Відповідь лунає:
- Що служив ти – молодець!
Ще й відсидіть маєш!

Нічого більше

(невеселий гумор)

На день народження не знав, що дарувати
Доньці своїй, ще зовсім молодій.
І вирішив Іван – підкаже мати,
Тож вчора він до неї в дім сховався.
От мама там почула від Івана:
- Коли б тобі було сімнадцять лише,
Щоб ти хотіла, дороженька мамо?
А та промовила: - Нічого більше...

Мама дозволяє

У розпалі йде весілля,
Музика лунає,
Наречена гарна Циля,
Наречений Хаїм.

Соромливий змалку Хаїм,
Нині хвилювався,
Вдома завжди був слухняним,
Мамі підкорявся.

Дивувались трохи люди,
Що завдяки Цилі
Швидко, майже без прелюдій,
Сталося весілля.

Гірко! - Гості закричали,
А жених не радий,
Тут сиділа його мама,
Він яекав поради.

Гірко! Гірко! Всі шуміли,
Крики не стихають.
- Цілуй, Хайме! – каже Циля –
Мама дозволяє

Подвійне мовчання

Господар прийшов до хати
Уже перед ранком.
Йде дружина зустрічати
Взагалі без сварки.

Чоловік розповідає:
- З Коляном ніч пив...
А дружинонька не лає –
Диво це із див!

Усю розповідь мовчала –
Хоч він все брехав.
В шафі тій, що скраю зали,
Теж Колян мовчав...

Аргумент для фамільярних

Розмовляють у вагоні
І читають пресу
Дві жінки цілком пристойні,
Одна із Одеси.

Інша її фамільярно,
Хоч так і не гоже,
Із Одеси? – запитала:
- Ви єврейка, може?

А та каже: - Шо це – гріх?
На такі розмови
Є в Одесі для тупих
Аргумент чудовий:

Як з конюшні горобець
Вилетів за двері,
То по вашому оце
Він уже і мерин?

Казус в туалеті

Два студенти в туалеті
В сусідніх кабінках
Розмовляють по секрету
Тихо через стінку.

Один воду вже зливає,
Все іде за планом,
Потім іншого питає:
- Перездав екзамен?

Друг ще змушений кректати:
- Сволота... декан...
Знов екзамен перездати
Дозволу не дав...

Хоч студенти ці вважали,
Що вдвох були там –
Із кабінки пролунало:
- Не дав і не дам!...

Не допомогло

Зять у приймах поселився,
Теща верховодить,
Лає часто: - Знов розсівся!
Носи гусям воду!
 Ремонтуй скоріш покрівлю,
 Порубай он дрова,
 Черга наша - у неділю
 Пастимеш корови!
Зять трудитися не хоче,
Сидить, пиво п'є,
Тещі він щодня буркоче:
- Це все не моє...
 Господарство, город, хата
 Числиться за вами,
 Тож резону працювати
 Я не бачу, мамо!
Та взяла й переписала
Все добро на зятя:
Вже тепер, вона гадала,
Буде працювати.
 Зять сидить, знов пиво п'є
 Вдень і проти ночі,
 Тещі каже: - Все моє!
 Тож роблю, що хочу!

Не зрозумів

Я бажаю тобі всього,
Що мені бажаєш! —
Сказав кумові Серьoga
Й келих наливає.
 Кум велику чарку взяв,
 Її швидко п'є.
 Потім каже: - Не чекав...
 Ти знов за своє?..

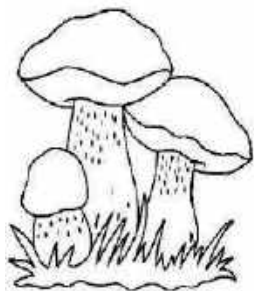
Будильник

У ліску гриби збирали
Гоша та Микита,
Одночасно попивали,
Взяли й закусити.

Запитав п'яний Микита
Теж п'яного Гошу:
- Як найкраще зрозуміти
Чи гриби хороші?

Той сказав: - Для цього треба
Мати лиш годинник:
Заведи на ранок в себе
Голосний будильник.

Повечеряєш грибами
І хропи у сні.
Як дзвінок почуєш вранці –
Гриби їстівні!..

Зайва вага

У тебе вже вага зайва,
Он який пузатий! –
Чоловіку жінка каже
За обідом в хаті.

Той промовив: - В тебе теж
Зайві кілограми!
Плаття стало геть тісне –
Спадковість від мами?

А дружина: - Хай! Я жінка!
Пробачити можна.
Подивись, таких скрізь стільки –
Повнувата кожна!

Господар мовчати звик,
Тож спокійно дише:
- А мене – я ж чоловік,
Вага не колише!

Можна не спішити

Як терпіти таке можна? –
В кафе клієнт злий:
- Це не шніцель, а підошва –
До того твердий!
Я жую вже марно й довго,
Всі зуби болять!
Допомоги прошу в Бога
Оце розжувать!
Не спішити йому радять
І жувать спокійно:
Буде кафе зачинятись
Аж через годину.

Інструктаж перед операцією

Операція уперше
Потрібна Івану,
Всі аналізи належні
Поздавав негайно.
Нині парубка готують
У операційну,
Його дядько інструктує,
Щоб було надійно:
- Санітаркам по десятці
Треба дати на місці,
Ще півсотню медсестрі
І хірургу – двісті!
Головне для тебе знати –
Не вважай, що дорого:
Це п'ятсот треба віддати
Анестезіологу!
Парубок: - Що за ціна?
За те, щоб заснути?
Це, здається, вже дурня!
Так не може бути!

Дядько каже, що заснути
Можна й за десятку,
Решта – щоб ти зміг проснутись
В повному порядку!
І щоб світ оцей відчути
У звуках і кольорі,
То дивись, не переплутай:
Гроші всі – у доларах!

Гарний обід і куріння

Дід слідкує за собою,
Спиртне не вживає,
Береже своє здоров'я
Й мені помагає!

Це бабуся свого діда
Стала скрізь хвалити:
- Після гарного обіду
Може лиш курити.

А кума їй: - Раз на рік
Тютюн не зашкодить,
Бо частіше закурить
Не буде нагоди!

Бабуся сумнівається

Лікар каже хворій бабці:
- Ось мікстуру проковтніть!
Як прокинетесь уранці –
Тоді дозу повторіть!

Баба: - Кажете туманно!
І не зрозуміло –
Чи боліти перестане
Моє старе тіло.

З ваших слів відомо справді –
Ці ліки не гожі.
Бо прокинутися завтра
Ще й не вийде, може!

Відомо все

Скаржиться Марусі Соня:
- Відчуваю, жди біди!
Не розповідає моя доня
Про себе мені завжди.
Я у розпачі страждаю –
Пізно повертається,
Невідомо, де буває
І з ким зустрічається.
А Марія їй говорить:
- Я в розпачі теж.
З донькою подібне горе –
Мені каже все!..

Розсудив

Дві сварились молодиці
Довго у селі,
Біля спільної криниці
Були дуже злі.
Розсудив, щоб їх, пішли
До діда додому
І по пляшці узяли
Свого самогону.
Дід той вислухав одну,
Почухав на очі
І промовив: - Правда тут
На твоєму боці!
Потім інша молодиця
Все розповіла.
Дід сказав: - Так і годиться!
Ти права була!
Взяв у руки прохолодні
Оті пляшки дві,
А його стара не згодна:
- Чому всі праві?

Спир вирішувать отак.
Думаю, не можна.
З них одна якась права,
В тебе ж вийшло – кожна!
Дід із пляшкою за стіл
Всівся під акацію,
Каже бабі: - Що ж, і ти
Отут маєш рацію...

Різні думки

Розмовляють двоє хлопців,
Попивають пиво.
Бідну дівчину я хочу
Зробити щасливою!
Це сказав один із них
І далі продовжив:
- Я заможненький жених,
Це дозволить можу!
Інший так почав казати:
- Маю думку власну.
Хочу я зробить багату
Через рік нещасною...

Розум на нулі

Бізнесмени розмовляють
В гарнім ресторані:
Стіл шикарний, випивають,
Вже достатньо п'яні.
Один голосно говорить:
- Я почав кар'єру,
Мавши лише власний розум,
Працював шофером.
Його жінка теж сказала:
- Щоб ти уявляв,
Колись більшість починала
Як і ти – з нуля...

Не допустим!

Коньяк корисний для серця,
Він розширює судини! –
Говорив Охрім Оверку
За столом на іменинах.
Його кум сидів не мовчки,
Підтримав розмову:
- Так! Але судини потім
Звужуються знову!
Охрім випив п'яту чарку,
Жував м'ясо з гуски:
- А от цього ми, Оверку,
Ніяк не допустим!

Одеські діалоги

Зустрілися у Одесі
Дві жіночки повні
Одну із них звали Леся,
А подругу – Соня.
- Як нічого собі Ваше? –
Соня запитала.
Леся своє слово каже:
- Веселості мало!
Чорні кішки перестали
Шлях перебігати,
Залишилось вночі сало
Для гріху вживати.
- В яким сенсі кішок всяких
Запрягла в розмову?
- Сенсу вже вони не бачать
Псувать шлях мій знову.
Ще проблемочка сімейна
Взялась нерви рвати –
Тип для мене неприємний
Хоче зятем стати.

Сказав, що женитись хоче
Доньці моїй Фані –
Молодий, вертлявий хлопець
Весь у джинсах рваних.
Я шепнула: - Ша! Спинись!
Мало з'їв ще кільки!
А на доньці оженись
Через труп мій тільки!
Заманливо! – сказав зразу
Син глухої Цилі:
Тільки два застілля разом -
Я вас не осилю!..
Мене ще раз взяли заміж! –
Вклинилася Соня:
- Без весілля... Місяць майже
Чоловік мій Моня.
Він одразу став питати:
- Дорога дружино!
Що тобі подарувати?
Скоро ж іменини!
Я давай відповідати:
- Скромничать не буду!
Навіть рибі скрізь на свято
Всі дарують шубу!
Леся: - Хоча три минуло тижні
З весільної дати –
Чи тебе ще із заміжжям
Можна привітати?
Он у Сари з Молдаванки
Біда за бідую:
Пощастило вчора стати
Вже вшосте вдовою...
Одеситки пригадають
Поцілунки й клізми,
Завжди повними бувають
Всі від оптимізму!

Де буде тепліше?

Наказала в гостях Борі
Його рідна тітка:

- Дуже холодно надворі,
Зачини квартиру!

Здивувався трохи Боря
І сказав у тиші:

- Зачиню я, то надворі,
Що – стане тепліше?

Наївність чи нахабство

Новий мер зібрав підлеглих
І їм пропонує:

- Більше зробим вихідних,
Бо добре працюєм!

Крім неділі і суботи
В п'ятницю й четвер
Вже не буде вам роботи
На весь рік тепер!

Через тиждень, це вже скоро,
При повній зарплаті
В понеділок і вівторок
Будете гуляти!

Лиш в середу доведеться
На роботу пхатись
І за це з початку серпня
Підвищим зарплату!

З приводу отаких змін
Хто хоче сказати?
Підвелись шофер один
Й секретарка Катя:

- Працювати так ми згодні
Та дізнатись хочемо:
Буде в середу день повний
Чи, може, скорочений?..

Краще не знати

З синагоги прийшов Мойша
Прямо в ресторан,
Пообідати тут можна,
Йде офіціант.

Захотів замовить лише
Щонайкращу страву,
Хлопець це люб'язно пише
Плюс без цукру каву.

Вжив з великим апетитом
Те, що подав хлопець.
Назву того, що зміг з'їсти
Дізнатися хоче.

Щиро вдячні слова каже
Він офіціанту:

- Страва – ух! Блаженство справжнє –
Зроблена з талантом!..

- Це була добра свинина
В соусі коньячнім, –
Розповів йому хлопчина.
Мойші стало лячно.

Він тоді офіціанту
Шепотіть почав:

- Можна, з чого оця страва,
Я вас не питав?..

Повна брехня

Кричав Гриць вдома недавно:

- На базарі дізнався я –
Зраджуєш мені, Тетяно!

Та сказала: - Це брехня!

Крутиш любощі з Охрімом! –
Наполіг Грицько повторно.

А оце – йому дружина:

Взагалі брехня вже повна.

Не твоя справа

Закупилася на ринку
Соня в три корзини,
Дві в руках пре без спочинку,
А одну – на спині.

Куплений товар накрила,
Під хустки ховає,
Тут кума її зустріла:
Що несеш? – питає.

А Софія їй крізь зуби:
- Відчепися, Клаво!
Знай, несу півтора пуди
Не твоєї справи!

Не впевнена

З сумнівами прийшла жінка
До старого діда:
– Розлучатись з чоловіком
У райцентр поїду.

У відрядженнях робота
Геть псує Івана,
Розлучитись він не проти –
Краще обом стане.

Як приїде – завжди чую
Наслідки поїздки,
Все жінки телефонують
Йому часто звідти.

Господарство на мені,
Іван байдикує
Чи відсутній довгі дні,
Сім'ю ігнорує.

Розпочав дід говорити:
– У вас спільні статки...
Важко буде твоїм дітям
Виростуть без батька...

Жінка слухала уважно
Дідові вмовляння,
Все почувши, скрушно каже
Слово на прощання:
– При Іванових роз'їздах,
Варто пояснити:
Я не впевнена вже, діду,
Що це його діти...

Збочена логіка

Втративши роботу,
Став Іван ходити
В бари безтурботно
Вино й пиво пити.
Друзі йому радять
Себе в руки взяти:
– Знов роботу знайдеш,
Будеш працювати!
ЙІван давай гадати,
В голос говорити:
– Працював, щоб мати
Змогу спиртне пити.
Нині думки зранку
Зовсім інші линуть:
Якщо кину п'янки –
На роботу приймуть.
Не п'ять й працювати
Чи робить, щоб пити?
Отаке без чарки
Важко зрозуміти.
Випив пляшку пива
І налив вина,
Логіка на диво
Вже вся збочена.

Не виняток

Чи кохає Павло мене? –
Подругу питає
Знов схвильована Олена
І важко зітхає.
 Бо учора не приходив,
 Телефон мовчав,
 Хоч сприятлива погода –
 Він десь пропадав.
Подруга, узувши ноги,
Олену втішає:
- Ти ж не виняток для нього,
Звичайно кохає...

Нічний розмін грошей

Дід у лісі трохи п'яний.
Моторошна нічка.
Село зникло у тумані,
Десь поділась річка.
 Йшов онукам чоловік
 Ялинку зрубати,
 Бо надходив Новий рік –
 Традиційне свято.
Серед лісу ще зустрівся
Якийсь чолов'яга,
Дід уважно роздивився –
Той ялинку тягне.
 До старого: - Гроші є?
 З ножем... Трохи вищий...
 Дід сокиру дістає:
 - А тобі навіщо?
Незнайомиць швидко з сумом
Став ножа ховати,
Каже: - Свої гроші думав
У вас розміняти...

Про землю колись

(не жартوما і всерйоз)

Пан у щедрості своїй

Почав говорити:

- Хочу я тобі, Овсію,

Землі наділити!

Овсій – наймитом у пана,

Сім'я живе бідно,

В поле ходить щодня рано,

Оре доки видно.

Пан продовжив обіцянки

В присутності люду:

- От землі обійдеш скільки –

Вся твоя і буде!

Півдня даю нині зранку,

Будеш йти чи бігти,

Після того всю ділянку,

Тобі дам до крихти!

І вперед Овсій помчав.

Біг, де йти старався,

Лігши стомленим на лан,

Повзти намагався.

Землі більше захотів

Для дітей нещасних,

Вже багато десятин

Охопив у власність.

Ще впав зморений Овсій,

Вперед кинув шапку:

- І оце ще клапоть мій,

Хай буде на грядку!..

Земляні плекать наділи –

Хліборобам радість.

Дух господарів убили

При совітській владі...

Що важливіше

У автобусі міському
Людей із десятків.
Вечір. Їдуть всі додому,
Не знімають масок.
 Карантин усіх замучив,
 Як труські дороги,
 Люди стійко зважать мусять
 На перестороги.

Молодичка одна гарна
Зняла маску, їде,
Зауваження почула
Від старого діда.
 Попросив надіти маску
 Дід той для безпеки,
 До хвороби ж бо інакше
 Буде не далеко.

Молодиця заявила
Легковажно діду:
Не побачать, що красива,
То й заміж не вийду!

Перестарався

Відбував у санаторій
Не старий ще Гнат,
Вже не вперше, а повторно –
Днів на п'ятдесят.

Нюра – Гнатова дружина
Знайшла у газеті
Санаторій ефективний,
Де різні дієти.

Працював товстезний Гнат
Кухарем в їдальні,
Тож вирішили лікувать –
Знову щоб став гарним.

Три підряд собі путівки
Чоловік придбав
І потратившись, на стільки
Схуднути бажав.
Другий місяць вже на морі,
П'є лиш мінералку,
Їсти тільки фрукти може,
Не ходить в їдальню.
Схуд добряче за півліта,
Економить гроші,
Зумів двоє штанів зшити
З кожної холоші.
Із сорочки – розлітайки
Майже без турботи
Вийшло аж чотири майки
Й на додачу шорти.
З жіночками зустрічався,
Став гарним і гожим,
Всім казав, що закохався –
Ті давали й гроші.
Фруктів, овочів багато,
Не треба й зарплати,
На жінок і на дівчат
Енергію тратив.
Вдома дуже жалкувала
Знервована Ньюра:
– Нащо надовго послала
Я самого здуру?..
Повернувся Гнат щасливим,
Два куми йдуть в хату,
Щоб побачить як дружина
Буде зустрічати.
Втрюх заходять до кімнати
Аж злякалась Ньюра:
– Де ви діли мого Гната?
І хто цей худюра?!

Пригода на мосту

(чорний гумор)

Чоловік зайшов на міст,
Зв'язав три цеглини,
Їх до себе причепив
У торбі на спину.
 Бо в житті розчарувався,
 Від депресій плаче,
 Суїцидом намагався
 Завершить невдачі.
Літо. Річка протікала
Байдуже й спокійно.
Чоловік вже закріплює
Той вантаж надійно.
 Підійшло бабусь аж троє:
 — Будете стрибать?
 Заберіть ось із собою
 Зайвих кошенят...
Завдяки оцим стареньким
Вниз жбурнув баласт.
Зрозумів, що доведеться
Ще топтати ряст.
 Став тоді пропонувати
 Бабцям не спішити:
 — Малі ваші кошенята,
 Будуть в мене жити!

Норми дипломатії

Дипломатом працював
Десять літ Данило,
За кордоном побував,
Жив добре й красиво.
 Та розпився на роботі,
 Розкіш погубила.
 І зі служби вже невдовзі
 Вигнали Данила.

Тож колишній дипломат –
Тепер безробітний,
У селі став проживать
Та не кинув пити.
 Все ж витримував спочатку
 Норми етикету,
 Пив культурно кожную чарку,
 Кутив сигарету.
Але далі більше спився –
Так, що від горілки
Уже двічі навідувалася
До Данила «білка».
 Знов прокинувся під небом,
 Згадав ці «візити»:
 У відповідь зустріч треба
 Данилу зробити.
Хоч боліла голова
Й не слухалось тіло
Та з візитом піти мав
До лісових білок.

Яка причина?

Осінь. Вдень біля будинку
Дітвора гасає:
Всі бігають без спочинку,
Весело гуляють.
Мама із вікна гукає
Синочку малому:
- Досить гратись! Я чекаю
Тебе, Фімо, вдома!
Хлопчик далі не став бігти,
Кричить мамі голосно:
- Я стомився? Хочу їсти?
Чи мені вже холодно?

Заспокоївся

Зізналася Соня Мойші,
Коли постаріла,
Що синочка не від нього
Раніш народила.
Справжній його батько – Гоша,
Агроном з бригади.
Оцій звістці старий Мойша,
Звісно був не радий.
Тому дуже розлютився:
– Як цей красень Гоша
Та на тебе спокусився?
Ти ж на відьму схожа!
Соня очі опустила:
– Вговорила Гошу...
Йому гроші заплатила,
Сто доларів може...
Де ці гроші узяла? –
Мойша добивався:
– Ти ж лінивою була,
Тільки я старався.
Соня все розповідає,
Балакуча стала:
– В твоїй схованці, ти знаєш,
Кошти нишком брала.
Задіяні мої гроші –
Кричить Мойша злий:
– То тоді і син від Гоші
Теж, виходить, мій!

Владна вдова

Одружився на вдові
Парубок бувалий.
Нема мізків в голові –
Сусіди казали.

Життя пішло нещасливе,
Хоче розлучитись,
Бо вдова дуже сварлива,
Кидається й битись.
Сказав їй: – Іду від тебе,
Тож бувай здорова!
А вдова: – Мені не треба
Отакі розмови!
Хто тобі дозволить йти
Із моєї хати?
Щастя хочеш – маєш ти
Добре працювати!
Хочу, щоб завжди мовчав
І слухав у тиші:
Ти вдовою мене взяв –
Вдовою й залишиш!
Я сьогодні не збираюсь
Жартувати з тобою,
Коли тебе поховують –
Знов стану вдовою...

Діалог за обідом

Зве обідати не відразу
Химка чоловіка:
Смажила довгенько м'ясо,
Бо шматки великі.
За столом мовить Оверку
Дружина повчально:
- По два шматки на виделку
Брать якось не гарно!
Їх Оверко швидко з'їв
І став говорити:
- Якщо брати їх по три –
Можна й подавитись!

Поговоримо чи помовчимо...

На вокзалі випадково
Жорж та Гліб зустрілись,
Зав'язалася розмова,
Бо вони зраділи.
 Не бачились ще зі школи,
 Десять літ минуло,
 Говорили про «приколи»,
 Які не забули.
Один каже: - Мало часу,
Все згадать не зможемо:
У неділю візьмем пляшку –
Сядем, поговоримо!
 Другий каже: - Візьмем дві!
 Вип'єм біля хати,
 Ляжем в саду на траві
Й будемо мовчати...

Ненадійні ложки

Гості будуть незабаром! –
Сказав Мотл дружині:
- Прийдуть Мойша, Циля, Сара
Й Фіма неодмінно.
 Пригощатись за стіл сядем
 Супчиком та чаєм,
 Чашки ставитимеш рядом –
 Я поналиваю.
Далі ще вказівки Соня
Завбачливо каже:
- Не клади ті срібні ложки
Ні в якому разі!
 Ти боїшся – гості вкрадуть? –
 Здивувалась Соня.
 - Я боюсь, що їх впізнають
 За столом сьогодні!

Не та швидкість

Запитала знов Марину

Її тітка Зоя:

- Бігають чоловіки постійно,
Мабуть, за тобою?

Ти ж у нас така красива! –

Продовжила тітка.

Бігають! – каже Марина:

- Та не дуже швидко...

Ділова співбесіда

В установу зайшов дядько

Шукати роботу,

Працівник зустрів по кадрах,

Проявив турботу.

Бо вакансій на заводі

Було ще в достатку.

Може стати при нагоді

Сторожем цей дядько.

Співбесіду розпочав

Із цим кандидатом,

Для початку попрохав

Прізвище назвати.

Пише, де той працював,

Освіта – середня,

Які навики ще мав –

Вияснив конкретно.

Ще службовець запитав:

- Чи горілку п'є?

Чоловік щиро сказав:

- Наливай, як є!

Клерк: - Це для анкети лише

В принципі питаю.

Дядько: - В принципі запишеш –

Зовсім не вживаю!

Кому краще?

Два чоловіки зустрілись
В місті випадково.
Привітались, зупинились,
Повели розмову.
Один каже: - Одружився
Я дуже невдало!
Заробляв добре, трудився,
А жінці все мало!
Я давав їй грошей стільки,
Що страшно згадати!
Залишила без копійки
І пішла із хати.
Деся тиняється світами
Не знаю де. Врешті,
Дізнавався в її мами –
Колишньої тещі.
Та сказала: - Усі гроші
Розтринькала доня!
Чоловік новий, хороший
Повіз у вагоні.
А куди й сама не знає,
Чи не признається –
Тож мене хай забуває
І назад не преться!..
Другий мовить, що без гривні
І його лишила,
Марно тратила постійно
Дружина лінива.
Взуття, одяг та прикраси
Собі брала всюди.
Хотів вигнати із хати –
Так не йде нікуди!

Неприємності покинуть...

(чорний гумор)

Негаразди кинуть вас,
Не всіх одночасно! –
Говорив дідусь Панас,
Коротко і ясно.

Люди думали, що він
Психолог колишній,
Часто слухав не один
Діда в повній тиші.

Неприємностей позбутись
Хотіли повсюди,
А от як – прагнуть почути
Від старого люди.

В чому сенс отут і зміст?
Сумнівів багато.
Може, дід цей оптиміст,
Щоб так казати?

Як позбутися всіх бід –
Дізналися скоро:
Виявилось, оцей дід –
На цвинтарі сторож...

Цікава робота

Пролунав сигнал в кімнаті
З телефону Клави.

Чує: - Вам пропонувати
Роботу цікаву?

Клава радо: - Так! Не проти!
Вже давно чекаю!
Говоріть, яка робота?
Там розповідають.

Про зарплату і аванс
Ще питає Клава.
Відповідь: - Зарплата в нас
Не така цікава...

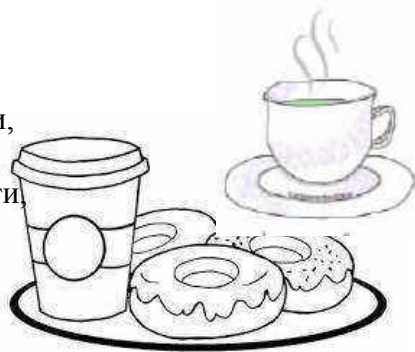

Нема нічого

Грицько їде по містечку
Мотоциклом вміло,
Без коляски, недалечко
Два «менти» зустріли.
Тож хлопчина зупинивсь,
За кермом чекає.
Документ на мотоцикл! –
Сержант вимагає.
Водій каже, що нема...
Ті права питають,
Хлопець плюнув крадькома:
- І прав теж немає!
- Де на транспорт номери,
Чом вони відсутні?
Запитання номер три
Парубкові чути.
Гриць недбало відповів,
Стиха трохи згодом:
- Нема в мене номерів
І не було зроду!
Сержант: - Прикрощі з тобою!
Навіть страшно слухать!
І сам транспорт – купа гною,
Справжня розвалюха!
Ще й нема в тебе шолома –
Варто врахувати:
Чимчикуй пішки додому,
Нічого кататись!
Мотоцикла забирайте! –
Гриць їм промовляє:
- До верби он притуляйте,
Підніжки ж немає!..

Невдале чаювання

Канікули. П'ять студентів
Говорили довго
Про події і моменти
Із життя сільського.
 Дочекався один нагоди
 І через хвилину
 Всі дізнались про пригоди
 Оцього хлопчини:
- Запросила мене в гості
Дівчина до себе,
Батьки її у від'їзді,
Піти було треба.
 В селі швидко вечоріло,
 Я зайшов у хату,
 Взялась дівчина дбайливо
 Чаю наливати.
Попили. Вона неквапно
Світло вимикає,
Зняла одяг, на канапу
В темряві лягає.
 Я посидів три хвилини
 І пішов із хати.
 Вирішив, лягла дівчина
 Ця відпочивати.
Стомилася, мабуть, дуже
За день на городі...
Отака в цей вечір, друзі,
Сталася пригода.
 Більш не кличе чаювати,
 Мене ігнорує:
 Чи звечора любить спати
 Чи цукру шкодує?

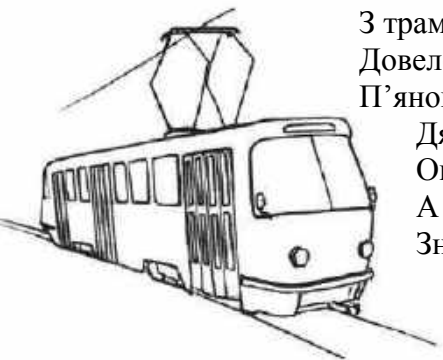
І спізнилась, і не виспалась

Зажурилася Людмила –
Знову дві невдачі:
Бо у офіс запізнилась,
Сидить ледь не плаче.
На роботу знов проспала
І тому спізнилась,
Від начальника дісталось
Не вперше Людмилі.
Керівництву обіцяла –
Так не буде більше...
Особливо ж дошкуляло:
Йй виспатись не вийшло.

Втрата і знахідка

Пасажир зійшов з трамваю
І вже вдома тільки
Виявив, що забув пляшку
Доброї горілки.
Залишився на сидінні
Літр напою в сумці,
Тож Іванові віднині
Тільки це на думці.
У поліцію назавтра
Поспішав надутий:
Може зміг хтось оту втрату
Чесно повернути.
Там сказали, що учора
З трамваю вночі
Довелось забрати скоро
П'яного як чіп.

Дядько той трохи проспався,
Он він позіхає:
А горілку, нам зізнався,
Знайшов у трамваї...

Лісові ягоди

Йван з Мариною завзято,
Порушивши тишу,
Сперечались, хто з них ягід
Збере в лісі більше.

Суперечку цю цікаву
Слухали селяни
І послали за врожаєм
Спочатку Івана.

День осінній та погожий
Був схожий на свято,
Хто ж у спорі переможе –
Люди хочуть знати.

З кошиком чекали з лісу
Парубка Івана,
Він в село ягід приніс
Десять три кілограми.

Згодом дівчина Марина
Ягоди збирає
Пішла й принесла ожини
Кілограмів п'ять.

А на завтра вдвох вони
Пішли по ожину,
Довго в лісі тім були,
Майже цілу днину.

Якщо думати логічно –
Назбирає в лісі
Оця пара ягід звично
Кілограмів вісім.

В селі ввечері діждались
Івана й Марину:
Розчавлена жменя ягід
Лиш була в корзині...

Випадок у черзі при соціалізмі

(давня бувальщина)

Стоїть черга за вином,
Здебільш роботяги,
Був день будній за вікном,
Всі нервові, «спрагли».

 Поза чергою хтось хоче
 Взяти пляшку миттю,
 А його ганьблять у очі,
 Проганяють звідти.

Зварювальний апарат
У мене під струмом! –
Бубонить хлопець Кіндрат
Й до прилавку суне.

 Інший каже, що і в нього
 Он каток дорожній,
 Загородив всю дорогу,
 Теж стоять не можна.

Бо сигналять вже машини,
Крики там негарні,
Дорога кожна хвилина –
Тут ще ти нахабний!

 Галасує й дядько лисий:
 - У мене на крані
 Плита тонн майже на вісім
 Висить над майданом!

А там люди табуном!
Що, як обірветься?
Так от, хлопче, брать вино
В черзі доведеться!

 Кіндрат каже: - Я, повір,
 Був би і не проти,
 В мене майстер – справжній звір,
 Вижене з роботи!

Тут прибіг його колега:
- Майстер зве в кімнату!
А парубок: - Вина треба
Хоча б пляшку взяти!
Той колега кличе знову:
- Пішли! Чого став?
Вже наш майстер самогону
Аж три пляшки взяв!

Антиреклама або життєві труднощі

(чорний гумор)

Були гроші – я купляв
Кубики курячі,
Потім супом смакував
Ніби з справжнім м'ясом.
Скоротили на роботі,
Вже грошей немає,
Почались нові турботи,
Бо їжу шукаю!
Довелось збирать по стежках
(Ох, пані-удача...)
У пакетик обережно
Котюшки козячі.
Запросив «колегу» Яшу,
Він приніс горілки,
Наварили казан каші
З котюшками тільки.
Напилися, давай їсти
Екстремальну кашу
І почув я урочисту
Похвалу від Яші.
Нащо кубики купляти? –
Сказав п'яний Яків: -
Що вони, що біб козячий –
Різниці ніякої...

Побажання собі й зятю

Зять як зводився на ноги –
Дебелий, пикатий,
То від стелі до підлоги
Враз темніло в хаті.

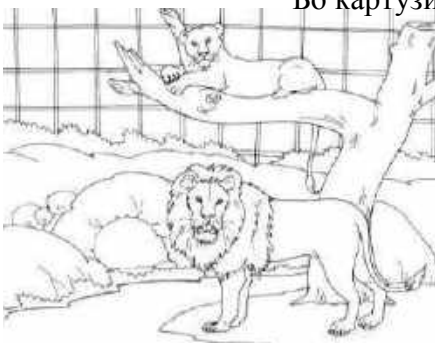
Посварилаь дуже теща
З моїм зятем вчора,
Той розкидав її речі
В хаті й біля двору.
Нецензурно тещу лаяв,
Називав каргою,
Розмахнувся та промазав
Лівою ногою.

Теща зятю побажала
Біжучи з порогу:
- Щоб віднині зустрічала
Тебе одноногим!
Ще я хочу, щоби зять
Діждався мороки
І мене міг споглядять
Лише одним оком!
Наостанок аби ти
Зовсім онімів
І забув як говорити –
Рохкав замість слів!

Не підходь!

В зоопарку каже мама
Маленькому сину:
- Не підходь близько до мавпи,
Бо картузик зніме!

Не підходь до лева в клітці!
Відійди ще трохи!
Бо у лева в його гриві
Можуть бути блохи...

Як мама

Малу дівчинку спитала
Доросла сусідка:
- Чим ти будеш займатися,
Як виростеш швидко?
А дівча спокійно каже:
- Знайте по секрету –
Як і мама я відразу
Сяду на дієту!

Дружини на всі випадки

Радив сину старий Мойша,
Як сім'ю створити,
Не стомився весь день майже
Про це говорити:
- Для початку одружитись
Слід на українці:
Зможеш смачно й ситно їсти
Ти не наодинці.
Українки працювати
І люблять, і вміють.
Будеш статки добрі мати...
Але треба діять:
Розлучись років під сорок,
Женись на єврейці
І помножиш статки скоро
З радістю на серці.
Та і з нею розлучися...
Трохи сплатиш жінці
І на старість одружися
Ти вже на грузинці.
Доживатимеш із нею
В злагоді і тиші,
А грузинка тобі зробить
Похорони пишні...

І тут добре

Повелася ця розмова
Між друзями взимку,
Бо знайшлися гроші знову
Й час для відпочинку.
- Йди збиратись «за бугром»
Вперше відпочити!
- Ні! Боюся літаком
Будь-куди летіти...
- А ти вріж перед польотом
Горілки й не бійся!
Стане тобі добре згодом,
Лети собі й смійся!
Інший каже: - Якщо вип'ю,
То нащо летіти?
Тоді думатиму звично,
Що й тут добре жити!

Об'ява для чоловіків

Вина випила Мар'яна,
Полегкість відчула,
Скрізь ходила трішки п'яна,
Десь сумку забула.
В сумочці була помада,
Гроші, сигарети...
Вона вирішила дати
Об'яву в газету:
«Сподіваюсь на джентльмена,
Хто цю знайде втрату,
Ось мій номер телефону –
Тож буду чекати.
Поверніть сумку жіночу,
Й що в ній, безумовно,
За пристойну нагороду
Чи за непристойну...»

Перевірка

(згадуючи минуле)

У болото вгруз свинарник,
Свині плавають брудні.
«Господарство зробим гарним!» -
Висить гасло на стіні.

Враз раптово перевірка,
Пре комісія сюди,
Мислить вся сільська «верхівка»,
Як уникнути біди.

Доручили бабці Риті
(В неї був тривалий стаж):
В лазні всіх свиней помити
І зробити макіяж!

Потім живність зачинили,
Тирси кинули з сосни,
Тож для огляду всі білі
Стали свинки й кабани.

Для колгоспу позитивно
Цей закінчився візит,
Всі з комісії активно
Йдуть наповнить свій живіт.

Акти склали відповідні,
Гам, застілля на дурняк,
Бо сподобалися свині,
Особливо товстий хряк.

Риту дружно похвалили,
Як скінчився захід цей,
Її знімок помістили,
Де вона серед свиней.

Поряд з фото у районці
Надрукована стаття,
А для свинства у болоті
Не змінилося життя...

Звідки вітер

Батьку вогнище розкласти
Треба на городі,
Розвідати сина з хати
Послав про погоду:
Звідки вітер нині дме
Йди надвір довідайсь!
Син побіг, за мить іде
Й каже: - Вітер з півдня!

Географію вивчав
Син, як інші діти,
Тож насправді добре знав
Всі сторони світу.
Батько дочку посилає
Про вітер дізнатись,
Донька швидко вирушає
На подвір'я з хати.

Повернулася, радіє:
- Дізнатись не важко,
Що сьогодні вітер віє
Від баби Палажки!
Батько: - Це я зрозумів,
Бо відповідь гідна!
А той дурень заявив,
Що вітер дме з півдня!...

Фізична зарядка

Розпочав робить зарядку,
Перегнувся, дістав до п'ятки
Ліктем й закричав:
Від згинання моє тіло
І занило, й заболіло,
На стілець я впав.

Підхопивсь біля порогу,
Піднімати взявся ноги
Вище голови.
Чути хрускіт у суглобах
І коліном розбив лоба,
Хоч накладай шви.
Потім ліг, щоби не впасти,
Ногу вирішив закласти
Собі аж на шию.
П'ятка вгрузла за ключицю,
Пальцем в своє вухо тичу,
Поки що радію.
Розпочав репетувати,
Бо не можу ногу зняти
Назад із плеча.
Біль і страх я відчуваю,
Стопу скинуть намагаюсь,
Сльози вже в очах.
На мої жахливі крики
Вбігло кілька чоловіків –
Земляків моїх.
Цю побачили картину,
Ледь не впали у хатині,
Бо здолав їх сміх.
Все ж таки біля порогу
Опустили гуртом ногу
Вниз до голови.
Я лежу, стогну у хаті,
Людям дякую завзято,
Що допомогли...
Уникав спроб таких більше,
Для зарядки в хаті лише
Злегка присідав.
За селом ще я пройдуся,
А робити не беруся
Складних далі вправ.

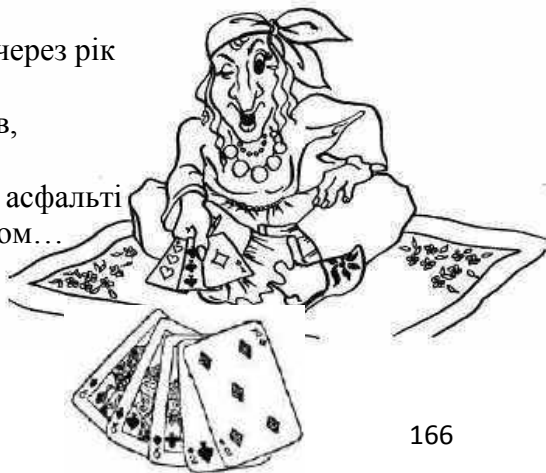
Дві новини

Наказав сержант солдатам,
Що вони повинні
Під ліском в шеренгу стати
Й слухати новини.
Перша новина погана,
Забезпечить втому:
- Сто мішків піском негайно
Треба вам наповнити!
Друга новина хороша:
Радійте, солдати!
Тут піску для цього, схоже,
Більше ніж достатньо!

Солодка смерть

(чорний гумор)

Хоче знать стара Явдошка
Яка смерть їй буде,
Тож звернулась до ворожки –
Підказали люди.
От ворожка мала змогу
Бабу цю зустріти
І в квартирі ще з порогу
Стала ворожити.
Взяла карту – даму пік,
Інші розкладає:
- Смерть солодка через рік
Вже тебе чекає...
Є тут кілька варіантів,
Але їх не густо:
Смерть зустрінеш на асфальті
Під причепом з цукром...

Спрощена класифікація хвороб

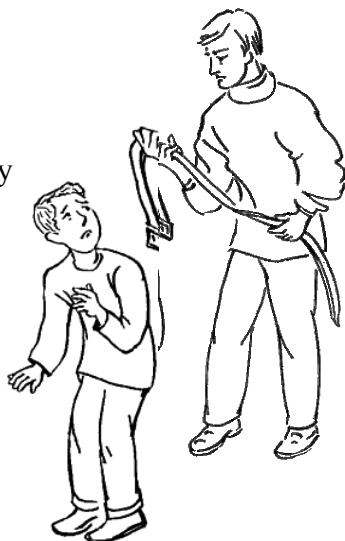
(чорний гумор не для всіх)

У хворобах завжди будуть
Дві риси відсутні:
Це, насамперед, застуда,
Що дурня по суті.
Часті нежиті, застуди –
Всі до них вже звикли.
Ця хвороба, знають люди –
Сама по собі зникне.

Але є інша форма:
Гаплик оце зветься.
Після нього стать здоровим
Більше не вдається.
Хоч багато про здоров'я
Скрізь людей піклується:
Гаплик, скажем твердо знову –
Зовсім не лікується!

Похвалився

Розгнівано сина сварить
Батько й критикує:
- Ти уже майже дорослий,
А все байдикуєш!
Я просив сьогодні дрова
В сарай заховати –
Ти ж поперся зранку знову
По селу гуляти.
Я колись трудивсь невтомно,
Не любив дрібниці,
Розвантажував вагони,
У твоєму віці.
І дружина його вдома,
Уточняти стала:
- Розвантажував вагони,
Доки не спіймали...

Весілля й розлучення

Дуже скромно розписались,
Каблучка в дарунок,
За столиком гостей мало,
Боязкий цілунок.

Лише місяць було щастя
Крихке й нетривале,
Потім сварки дуже часті,
Голосні скандали.

А розлучення шуміло
З надлишком подій:
Спільне майно так ділили,
Що був мордобій!

Всі сусіди дивувались:
- Що діється тут?
Наостанок залунали
Музика й салют!

Знайомство у сні

Вночі звав у сні Микита
Голосно й постійно:
- Маргарито! Маргарито!
Цим збудив дружину.

Та запитує сердито:
- Чого розкричався?
І яка це Маргарита?
Швидко зізнавайся!

А Микита очі в стелю:
- Спи! Не заважай мені!
Бо я тільки нині з нею
Познайомився у сні!

Щаслива сім'я?

Чоловік не чув, не знав,
Що каже дружина,
Хоч постійно не змовкала
Його половина.

А дружина не бачила,
Що чоловік робить,
Він постійно край села
Товкся на городі.
Не було у них скандалів,
Не пили горілки,
Звикли днями і надалі
Буть порізно тільки.

Аж до старості жили
Родиною дивною,
А сім'ю свою в селі
Вважали щасливою.

Костюм

(чорний гумор)

Дядько у Дмитра помер.
Той попросив кума
Позичити у четвер
Чорного костюма.

Кум без роздумів віддав
Похорон відбути.
Через місяць вже сказав:
- Пора повернути!

А Дмитро говорить сумно,
Що вийшла накладка:
- Кремували твій костюм
Разом з моїм дядьком...

Страхування

Страхував свою оселю
Аж на мільйон гривень
Слюсар з селища – Омелько,
Виглядало дивним.

Як згорить моя будівля
Завтра серед ночі,
Скільки я можу отримать? –
Дізнатися хоче.

Страховий агент тихенько
Став йому казати:

- Та отримаєш, Омельку,
Років, мабуть, з п'ять!..

План помсти

Банк у місті обікрали,
Хоч є охорона,
Швидко злодії забрали
Рівно два мільйони.

Банкір просить журналістів:

- Пишіть три мільйони!
Щоб у них були розбірки,
Від жінок прокльони.

У газетах з моїх слів

Їм буде задача:

Хто десь цілий мільйон дів?

Де оця нестача?

Стануть битись між собою
І дружин бояться,
З горя буде кожен злодій
Не їсти й не спати!

Поговорили...

На підводі їдуть тихо
Гриць й сусідка Соня,
Він за віжки злегка смикав,
Запитав про доню:

- Чув, твоя доросла Циля
Скоро вийде заміж.
Ще, спитавши про весілля,
Звернув за дворами.

Соня дивиться природу
І ніби не чує,
Задумалась на підводі,
Щось своє міркує.

Гриць: - Чого замовкла, Соню?
Й натягує віжки:
- Чи виходить заміж доня?
Вона: - Так. По трішки...

Годинник на згадку

(чорний гумор)

Гарний у тебе годинник! –
Сказав Моня Яші:
- Циферблат яскраво-синій,
Але в мене кращий!

Яша в Моні розглядає
Теж годинник цінний,
Де й коли купив питає
Пошепки, інтимно.

Моня ті торги згадав,
Почав очі терти:
- Батько мій мені продав
Уже перед смертю...

Запити згідно віку

Заявив онук Микита

Своїй бабці знову:

- Прокинутись знаменитим –

От було б чудово!

Бабця із відром на ганку

Йде доїть корову:

- Прокинутись просто ранком –

Це уже чудово!

Рятують суботи

Магазин свій на Покрову

Яша відкриває,

Податківця скоро знову

В себе зустрічає:

- Майже рік вже магазину,

А ти досі, Яшо,

Хоч давно уже повинен –

Податків не платиш!

Почав Яша говорити,

Нюхаючи квітку:

- З чого маю я платити?

В мене одні збитки!

Податківець здивувався,

Вже навіть сміється:

- За що ж тобі, скажи Яшо,

Існують вдається?

Чого бізнес твій такий? –

Ще чиновник каже.

У суботу вихідний –

Мовить йому Яша.

Не працюю по суботах

То й збитків не маю,

Завдяки цьому я поки

Якось виживаю...

Дивлячись яка надія

(чорний гумор)

До операції складної готували
Уже немолодого чоловіка.
Стурбована дружина запитала
Хірурга, як буває це нерідко.

- Скажіть: чи є якась надія?

І дивиться на лікаря того.

Він філософськи каже: - думка гріє

В залежності, чекаєте чого...

Кілометрів нема

Раз турист в краю глухому
Випадково заблукав,
У провулочку сільському
Дід-абориген стояв.

- Скільки оце кілометрів,

Скажіть мені, діду,

До найближчого райцентру

Хоч приблизно буде?

Той провів життя в цих нетрях,

Тож сказав такі слова:

- Тут немає кілометрів –

Тут дорога ґрунтова...

Назад у печери

Стояв історик в черзі екскурсантів,

Які бажали огляду печери.

Уже набридло тут йому чекати,

Хотілося зайти в підземні двері.

Потратило багато часу людство

Й зазнало стільки лиха і біди,

Печери, щоб покинуть – він подумав:

- А нині чомусь хоче знов туди...

Дивний взаємозв'язок

Розповів Павло Дем'яну
Про хід життя нині:
- Як мені стає погано,
То поряд дружина.
 А йому Дем'ян позаздрив:
 - Щасливе зізнання!
 В тебе і сьогодні й завтра
 У сім'ї єднання!
Павло каже: - Але дивне
Відчуття, Дем'яне:
Якщо поряд є дружина –
Враз мені й погано...

Щоб привернути увагу

Язиками хлопці плещуть,
Відчули наснагу:
- До себе дівчатам легко
Привертать увагу.
 Котра в селі сукню тільки
 Червону надіне –
 Вже на неї парубійки
 Дивляться нестримно!
Старший випив пива кухоль:
- Що тут дивуватись?
І тебе в червоній сукні
Будуть розглядати...

Студентська черга

Син-студент прийшов додому,
Сережка у вусі,
Каже мамі: - Познайомся!
Оце мої друзі!

Аж сім хлопців завітали,
На п'яничок схожих,
У дворі рядком постали,
А синок продовжив:
- Будем вчити зараз тупо
Кляту біологію!
Мама: - Думала, ця група –
Черга в наркологію...

«Прибиральник»

Чоловікові єхидно
Каже жінка зранку:
- Багатьом у місті видно,
Що ти прибиральник!
Чоловік дивується
І так заявляє:
- Ніколи на вулицях
Я не прибираю!
Жінка йому гаркнула
З гримасою грізною:
- Бачили з одною шваброю,
А назавтра - з іншою!.

Не до сварки

Дві приятельки зустрілись,
Коли день був будній,
Одна зразу похвалилась:
- В мене нова сукня!
Чи подобається тобі?
Оціни, Марусе!
Та наморщила свій лобик:
- Сказать не беруся.
Вибач мені, люба Галю!
Зараз дуже жарко,
Взагалі, я поспішаю
Й мені не до сварки!

«Моржихи»

Взимку розповідав хлопець:

- Бачив дві дівчини

Купалися в ополонці,

Познайомивсь з ними.

Інший хлопець запитав:

- Це були «моржихи»?

Перший так відповідав

Товаришу стиха:

- На моржиху одна схожа

З лицем фантастичним,

Друга дівчина хороша,

Навіть симпатична...

Від першого шлюбу

Міський ловелас Оверко

Для жінок морока.

Розлучився вже вчетверте

Лише за три роки.

Такий непостійний чому? –

Друзі запитали.

А той каже: - Не в усьому!

Хочу, щоб ви знали:

Із дружинами лиш сварки,

Згадувать не буду.

Та в мене ще є коханка

Від першого шлюбу!

Не знала

В церкву батюшка приїхав –

Молодий отець Іван,

Читав проповідь він стиха

Для сільських вірян.

Запитав парафіянок
Про враження їхні.
Ті, виходячи на ганок,
Дякували слізною.
А одна перехрестилась
І таке сказала:
- Доки ви тут не з'явились,
Я й про гріх не знала...

Дешевша хвороба

Перебував у лікарні
Вже тиждень Гаврило,
Лікувавсь стаціонарно
Та гроші скінчились.
Дорогі усі пігулки,
Крапельниці всякі,
Він до лікаря звернувся
На обході ранком:
- Надать знову допомогу
Можете ви першим:
Визначте в мене хворобу
Хоч трохи дешевшу!

Окуляри

Поскаржилася вчора Каті
Подруга Тамара:
- Прописали, щоб читати,
Мені окуляри.
Та сказала: - Покажи їх.
Чи на вигляд гарні?
А Тамару тут взяв сміх:
- Рецепт у лікарні.
Не схотіла окуляри
Для себе придбати,
Краще – мовила Тамара:
- Кину я читати!

Щастя на шию

Парубок хвалився мамі:
- Можеш привітати!
Дала згоду вийти заміж
Мені вчора Катя!
 Неймовірно пофортило,
 Так бува не часто:
 Це ж на голову звалилось
 Величезне щастя!
Мама каже: - Знаю Катю
Й відтак розумію:
Не на голову це щастя,
А сяде на шию!

Страхування майна

Застрахував майно Яша,
Почувши пораду:
Від пожежі, від покражі,
А також від граду.
 Вдома батьку похвалився
 Про ці оборудки,
 Старий Лейба аж скривився
 І слухав зі смутком.
Почав батько сумніватись:
- Це мене турбує.
Можна щось інсценувати –
Як ти град влаштуєш?

Щоб не раділи

Так не хочеться у гості
Іти до сусідів! –
Каже чоловіку Кості
Його жінка Ліда.

Костя мовив: - І я йти
Теж не хочу, Лідо!
Та зрадіють лиш вони,
Якщо ми не прийдем!
А ти правильно говориш! –
Підтримала Ліда:
- Тож година нам на збори,
Ми у гості підем!

Що міняти?

В ательє Іван приносить
Пальто поміняти,
Бо воно не до вподоби
На дружині Каті.
Одумайся! – йому кажуть:
- Це модель найкраща!
Пальто класне – гордість наша
Тож міняти нащо?
На тканині колір неба,
Весь товар відмінний,
Не влаштовує – то треба
Помінять дружину!

Виправдався

У робочий час попався
Хлопець в перукарні,
Там начальник звідкись взявся,
Людина вульгарна:
- Ти чого отут розсівся
Та ще й шкіриш рота?
У бригаді твоє місце,
Біжи на роботу!
Йому так відповідає
Спійманий Тарас:
- А чуприна відростає
Теж в робочий час!

Зробив «комплімент»

Знов дружина розмовляла
Зі своїм Євгеном:
- У тебе спокус чимало
В офісі щоденно.
Мабуть, зраджуєш мені –
Каже соромливо:
- Бо оточують жінки
Розумні й красиві...
Чоловік промовив Галі
Теж глибокодумно:
- Та навіщо мені кралі,
Що корчать розумних?
Всі розумні і красиві
Дуже не прості:
Такі мені не потрібні –
Мені треба ти!

Місце під три дружини

Знов Кирило розлучивсь,
Паспорт розглядає:
Штампів повно на сторінках,
Вже й місця немає.
Разів десять розлучався,
Часто без причини,
В паспорті тільки зосталось
Місць на три дружини.
Розпочав сам собі слово
Напутнє казати:
- Ці три місця я толково
Повинен потратить...

Класні штани

Класні у тебе штани! –

Каже Коля Вані.

Іван: - Так! Але вони

У мене піжамні.

- То чому ж бредеш у них

По вулицях, друже?

- Не тому, щоб чути сміх,

А що класні дуже!

Четверта невістка

Про невістку запитали

Родичі Килину.

Вона так відповідала:

- Пощастило сину!

Перша жінка гроші крала,

А друга – курила,

Третя нишком випивала,

Потім його била!

Ця дружинонька спокійна,

Гарна й справедлива:

Коли п'є – то ділить рівно

І горілку й пиво!

Мені першій наливає

Порцію хорошу,

Свекра також не минає,

Бо він дає гроші.

Син щоденно на роботі,

З нами вдень невістка,

В неї не важка турбота –

Принести горілки.

Безвідмовна та слухняна,

Хоч і не працює,

Лиш одне трохи погано –

Вдома не ночує...

Написи на асфальті

З'явивсь напис на асфальті
Ранком у суботу:
«Всі чоловіки сучасні –
Суцільна сволота!»
Написала, мабуть, жінка,
Що розчарувалась,
Лозунг цей біля будинку –
Люди так гадали.
А на завтра збільшивсь дивний
Напис – візерунок:
«Ви для всіх нас, Розо Львівно,
Теж не подарунок!»

Квіти для себе

Пропонують вдень Миколі
Купити на ринку
Букет квітів – матіоли
Для власної жінки.
Промовляє той бабусі
Ставши під вітрину:
- Квіти куплять не беруся –
Немає дружини!
Бабця далі хитрувато
Стала говорити:
- Нареченій дарувати
Можна такі квіти!
Нареченої нема! –
Знов бурчить Микола:
- Пропонуєте дарма
Оці матіоли.
Стара давай хихотить:
- Без жінок вам вільно,
То на radoщах купіть,
Що життя спокійне!

Давня замальовка з натури

Оповідання

Послухайте оповідь старого козака про нашого земляка. Назвемо його Гошею. Нівроку собі парубок, ні – швидше старий холостяк, бо вже й сорок років минуло. Живе сам, ніде не працює, смачно і вдосталь їсть та п'є. Турботлива матуся, яка мешкає окремо, мусить щоденно везти синочку передачу: хліб і молоко, сметану і м'ясо та інші смаколики. Літом засіб доставки – велосипед, а зимою – саночки. Гоша все забирає як належне. Мати також заплатить за електрику, яку щедро палить син цілодобово телевізором та освітленням, телефон, газ. Одяг та взуття «по-модньому» справляє. Правда, добре хоч топити грубку матері не треба, синуля якось вже, щоб не замерзнути, сам газове опалення включить.

А що матері робити? Ну, попорає там, де живе, корову, свиней, птицю, впорядкує город, наварить їсти, привезе Гоші передачу, прибере в нього хатину, стежку прокидає зимою, води принесе, випере одєжину – та й гуляй собі!

Гоша й допомогти матері намагається. От весною попросила його зранку в поміч картоплю посадити – згодився. Став думати, щоб його взяти на город. І якось за звичкою взяв у руки ...карти гральні. Коли роздивився – та вони ж потерті, зношені, зовсім для «козла» не годяться. Ну, скажіть, який же тут може бути город на думці? Звісно, пішов на базар, за матеріні гроші нову колоду карт купив, заодно пивка-горілочки випив. Коли на вечір звернуло, мати з городу повернулася, зайшла стомлена сина провідати. Той заявив:

- Сметана скінчилася! І води принеси свіженької, щось пити після котлет хочеться!

Сказано – зроблено. Словом, живе Гоша, як Проня Прокопівна з відомого фільму – «на повному пансіоні».

Буває літом черга пасти корів приходить матері, то Гоша завжди заздалегідь дає згоду відпасти череду. Але раптом якраз у цей день чи футбол важливий, чи фінал турніру з «козла» нагряне. Сама мати корів пасе – їй всеодно робити нічого.

В «козла» Гоша з подібними собі «утриманцями» так грати навчився, що просто диво. Коли електрику вимикали, то навпомацки масть не плутали. «Валетів» розпізнавали по вусах, «королів» - по

бородах, «дам» - можливо, по м'яких місцях. Ото вже секрет гравців. Через масть не били, хіба вже як дуже самогону нап'ються. Що в хаті накурено і недопалки скрізь валяються – так прийде мати і прибере. Хіба ж за цигаркою вдивишся, як гарна карта поперла? Тут не зівай, знай з козиру заходь, чарку випити нема коли!

Ровесники Гошині давно поженилися, то партнерами в «козла» тепер стали молодші «кадри». Зміна росте! Ці вже шанобливо до нього звертаються: «Он у вас, дядю Гошо, сімка бубнова впала...» А скоро ще молодші і дідом Гошею величатимуть.

Гоша радо всіх приймає. Аякже! Вони ж і горілки з «точки» принесуть, і день тоді швидко мине. А що в хату грязюки та кіз'яків на своїх взувачках нанесуть, так то дурниця. Не Гоші ж прибирати. Мати на те є!

Може Гоша і ногою тупнути на матір, і «матючкми» привітати. Це коли супчик у термосі прохолов чи м'ясце твердуюте, або просто вчора отримав багато позачергових «козлів».

Так і живе Гоша за принципом: «Що то за мати, яка сина до пенсії не догодує». Можливо, й догодує, а якщо ні? Та про це скажемо слово іншим разом...

Епізод з перепису населення

Оповідання

Сталася ця подія давно, під час тоді ще Всесоюзного перепису населення, в січні 1979 року. Майже на три місяці мене призначили керівником переписного відділу. Сосницький район було розділено на два таких відділи. Робота передбачалась напружена і відповідальна. У моєму підпорядкуванні перебувало шість інструкторів, а в кожного інструктора по шість обліковців, які безпосередньо обходили всі житлові приміщення в селах і селищі, що задалегідь були відмічені на спеціальних картах.

Люди, підібрані для перепису, переважно були молоді, активні та надійні. Після короткочасного навчання і попередньої роботи всіх працівників, за десять днів, як і належало, обліковці обійшли все населення та занесли результати опитування людей в переписні листи. Після цього обліковці склали підсумкову відомість – кожний

по своїй ділянці, інструктори свою підсумкову відомість, а я склав підсумкову відомість по цілому відділу.

Потрібно зауважити, що ніяких закреслень, виправлень, підчисток не допускалося: якщо десь траплялася помилка, то треба було переписувати весь документ заново – необхідних бланків для цього вистачало.

Всі папери після перевірок я та інший керівник відділу своєчасно здали відповідальному за перепис в районі, назвемо його Сан Саничем.

Перед здачею всіх документів в область ще було кілька днів і Сан Санич вирішив вибірково перевірити деякі заповнені документи у окремих обліковців. А перед цим один із них прийшов до мене і нишком зізнався, що випадково забув переписати одну 80-річну самотню бабусю.

Що робити? Якщо її внести в перелік, то потрібно переписувати багато бланків, крім того відомість обліковця і відомість інструктора, і мою відомість, і по району. А писанини там не на один день...

Я знайшов ніби вдалий, але зухвалий вихід: порадив підлеглому записати в типовий щоденник обліковця, що ця бабуся померла напередодні перепису і тому братися на облік не повинна. Отак і зробили. Списали особу на статистичну похибку...

І так уже трапилося, що саме цей щоденник взяв у руки Сан Санич під час перевірки. Перегортуючи сторінки, він побачив цей злочасний запис і заговорив до себе: «Ти дивись, не дожила дві години до перепису, навіть час смерті проставлено... О! Так це ж моя сусідка! Точно – я її давно і не бачив. Але ж на похорон би запросили...»

Мовчки зібрався Сан Санич і кудись пішов. Повернувся десь через три години трішки захмелілим, дуже злим і обуреним. Почав мені розповідати:

- Підходжу до свого дому, бачу: «померла» бабуся воду з колонки бере у відро. Я тричі обійшов її – та вона ж таки!

Закуривши цигарку Сан Санич продовжив:

- Привітався з сусідкою і запитую чи перепис у неї був?

Бабуся відповіла: - Аякже! Був літом! Тоді і яблуні переписали, і вишні, і смородину!

Я її перебив і ще спитав: - А в січні до вас, Іванівно, хтось приходив?

- Ні! – каже. – Я трохи прихворіла, то і стежка була не прокидана. Ніхто не заходив...

Після цієї оповіді Сан Санич, мабуть, повторно отримав наплив обурення і люті, бо почав довгий монолог на адресу винного обліковця - з виразами, які я не наважусь повторити. Якби на моєму місці був іноземець, який слабо розбирався в тонкощах нашої мови, то він міг би з жахом і подивом дізнатися, що у Сан Санича були дуже близькі стосунки зі всіма подібними обліковцями і їх матерями та ще й у таких формах незбагнених, де згадувались для чогось крім іншого й душі всіх перерахованих персонажів...

Але я, звичайно ж, зрозумів, що Сан Саничу потрібно було просто буремно висловитись, щоб зняти напругу і заспокоїтись. Далі Сан Санич промовив:

- Не буду викликати цього обліковця, бо він уже на посаді в солідній керівній установі, то мені тільки гірше буде.

Ще звернувся до мене: - Давай, Петре, вдвох перепишемо всі необхідні документи. Днів за півтора-два зробимо, як постараємось!

Я з острахом задумався: - Це ж скільки роботи за якусь одну бабусю! Оце влип!..

Та тут пролунав телефонний дзвінок з райвійськкомату, де мене терміново викликали на десятиденні збори офіцерів запасу в місто Конотоп. Я був врятований!

Коли через десять днів я повернувся, то дізнався, що Сан Санич сам переписав усі документи. Сидів три дні зранку до вечора, а все-таки вніс свою сусідку до обліку! Він був професіоналом і принциповим працівником.

Після цього ми зрідка випадково зустрічалися на вулицях селища. Він дуже приязно, по-батьківськи, ставився до мене, хвалив за переписну роботу. А я не посмів його розчарувати і зізнатися, що теж причетний до «смерті» бабусі...

Хай пробачать давно вже покійні – та бабуся, якої я ніколи не бачив і Сан Санич – за мій легковажний, необачний гріх. Я не сподівався, що той вчинок принесе стільки прикрощів Сан Саничу, тому в душі досі відчуваю свою провину...

Самооцінка

(замість епілогу)

Ніч. Всі влаштувались спочивать,
А тіні скрізь, мов силуети,
В цей час окремі лиш не сплять:
Закохані, злодії та поети.

Я у житті багато не украв,
Зате боліло серце від любові,
Але спокійно в молодості спав,
Ігнорувавши поетичне слово.

Та принесли роки якесь натхнення.
Можливо, від того життя спішить,
А спогади гостюють часто в мене
І радісні й журливі на душі.

І не завада, що зачинені всі двері –
Я відчуваю музу чарівну,
Примушує творити на папері,
Вночі вона лишає часто сну.

Докучливо виснажує безсоння,
Забув коли спокійні сни були,
Бо норовливі поетичні коні
На простір неозорий понесли.

Вже злодії й закохані поснули,
Знов ранок. За вікном чийсь силует.
А я пишу у творчому загулі
Хоч знаю, що несправжній я поет.

Про автора

Петро Феодосійович Макаренко народився 13 лютого 1950 року в с.Гаї Сосницького району. Закінчив Вільшанську десятирічну школу (1967р.) та Сосницький сільськогосподарський технікум бухгалтерського обліку (1969р.). В рядах військово-морського флоту проходив військову строкову службу (1969–1972р.р.). Працював економістом колгоспу в с.Вільшане (1974 – 1978

р.р.). Рівно 35 років очолював колектив Сосницької рятувальної станції (1978–2013 р.р.). Восени 1987 року брав участь у ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи.

Має одруженого сина Сергія та онука Богдана.

Є членом літературно-мистецького об'єднання «Убідь», що діє на базі центральної районної бібліотеки. Його твори друкуються на сторінках місцевих газет «Вісті Сосниччини» та «Час».

В Сосницькій друкарні з 2003 р. по 2009 р. видано вісім поетичних збірок автора, в яких надруковано біля 450-ти різних віршів. Тираж кожного видання складав 100 – 120 примірників.

Крім того Сосницькою центральною районною бібліотекою в 2012р. тиражем 50 примірників підготовлена та видана збірка віршів для дітей, яка має кольорове оформлення, та в 2016р. ще одна збірка поетичних творів.

В грудні 2017р. в Менському ТОВ «Домінант» тиражем 200 примірників видана збірка «Мінливі барви життя», в яку увійшли більшість поетичних творів з попередніх видань, а також понад півсотні нових віршів автора. В липні 2019 року там же тиражем 220 примірників вийшла збірка «Все владнається...», де було вміщено 180 нових ліричних віршів та гуморесок.

В нову збірку «Відпалала ватра» вміщено 260 нових ліричних віршів і гуморесок та два оповідання, які написані автором за останній рік.

